

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAFKA

Bi dünya...

[illegible]

1926 - ∞

Merhaba,

Bir insan dergisinden canımız, ciğerimiz diye bahseder mi? Evet, bahsedermiş.

Şu an elinizde tuttuğunuz canımız ciğerimiz, dergimiz **"KAFA"** çok kısa süre içerisinde, efsane bir ekip ve çok kıymetli dostlarımız sayesinde çıktı!

Beyin fırtınası, hortumu, yağmuru, rüzgarı adına ne dersiniz deyin Fikirler, istekler, "Hayır, öyle olmasın!"lar, "Bence böyle daha iyi!"ler havada uçuştı.. Meğer bizim bütün ekibin dergi yapası varmış da herkes bir **"HADİ"** bekliyormuş. Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik, yazdık, çizdik, gezdik ve sonunda yaptık.

KAFA Dergi'nin bu ilk sayısında bizi kelimeleriyle, duygularıyla, aklıyla, gözüyle, sesiyle yalnız bırakmayan çok kıymetli meslek büyüklerimiz, çok şahane dostlarımız, yol arkadaşlarımız var. Çok yaşasınlar, sağ olsunlar! Kalem tutan elleriniz, klavyeye basan parmaklarınız dert görmesin...

Hepsine, herkese binlerce kez teşekkür, bütün ekibe bol bol tebrik!

İçine sevgimizi kattığımız **KAFA Dergi** **1. sayıyı** sizlere sunmaktan gurur duyuyoruz.

Sevgiyle,

Ayça Derin Karabulut

70 milyon insanın hayatını kaybedeceği 2. Dünya Savaşı'nın başladığı ve Dünya Barış Günü olarak kutlanan gün. (1939)

İmparator lakaplı Galatasaray'ın eski, Türkiye millî takımının yeni hocası Fatih Terim Adana'da doğdu. (1953)

Asıl adı Fahrettin Cüreklîbatur olan, aynı anda bir okla 3 kişiyi öldürebilen Malkoçoğlu filmlerinin başrol oyuncusu Cüneyt Arkın doğdu. (1937)

Brad Pitt doğdu. (1957)

Karl Marx 150 yıl sonra kıymetini anlayacağımız Das Kapital'in ilk cildini yayınladı. (1867)

Eski Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin, 7 yıllık yeni görev süresi için düzenlenen halk oylamasında oyların tamamını aldı. (2002)

Halihazırda Gazze'de binlerce masum çocuğu katletmeye devam eden İsrail, Filistin'le sürdürdüğü barış görüşmelerini durdurduğunu açıkladı. (2000)

"Gözlerimizin değil; acılarımızın uykuya ihtiyacı var" sözünün sahibi Musa Anter öldürüldü! (1992)

"Bazı insanları cinsellik yönetir" diyen Sigmound Freud öldü. (1939)

Neşet Ertaş öldü. (2012)

İlk Migros İstanbul'da açıldı.

İstanbul Emniyeti kaçakçılık bürosu şefi işkence suçundan mahkum oldu. (1947)

Nelson Mandela, tam 27 yıl cezaevinde yattıktan sonra Güney Afrika Devlet Başkanı seçildi. (1991)

Çirkin Kral lakaplı Yılmaz Güney, 47 yaşındayken Paris'te yaşamını yitirdi. (1984)

Orgeneral Kenan Evren radyodan 1 milyon kişiyi işkence tezgahından geçireceği askeri darbeyi duyurdu. (1980)

TA RİH TE EY LÜL

İlk TV haber programı, BBC'de yayınlandı. (1938)

Zeki Müren öldü. (1996)

Yüzyıllar boyunca Türk diline giren yabancı kelimeler Türkçe'den arındırıldı. Dil bayramı ilk kez kutlandı. (1932)

1950 - 1960 yılları arasında ülkemizi yöneten Demokrat Parti kapatıldı. (1960)

Avrupa ülkeleri radyasyon taşıdığı gerekçesiyle Türkiye'den fındık alımını durdurdu. (1986)

Atatürk'ün doğduğu evin bombalandığı haberi sonrası İstanbul ve İzmir'deki gösteriler, Rumlara yönelik tahrip ve yağma hareketine dönüştü. (1955)

Picasso'nun İspanya iç savaşının en acılı sahnelerinden birini anlatan tablosu Guernica 40 yıl sonra ABD'den İspanya'ya döndü. (1981)

301 kişinin maden ocağında göz göre göre hayatını kaybettiği Soma, düşman (!) işgalinden kurtarıldı. (1922)

7 sene önce Agos Gazetesi'nin önünde beyaz bereli bir "çocuk" tarafından alçakça sırtından vurulan Gazeteci Hrant Dink doğdu. (1954)

'Seçilmiş başbakan' Adnan Menderes idam edildi. (1961)

Türkiye'de 1934'te tanınan 'kadınların seçme ve seçilme hakkı' tasarısını Yeni Zelanda Kolonisi tanıyan ilk ulus oldu. (1893)

Ertesi yıl 160 faili meçhul cinayetin işleneceği Türkiye'de, Bakanlar Kurulu İnsan Hakları Raporunu kabul etti. (2000)

Henüz 16 yaşındayken 12 Eylül cuntası tarafından kemik yaşı büyütülerek asılan Erdal Eren doğdu. (1964)

"Google" açıldı. (1998)

Sivil tayyareci Vecihi Bey kendi yaptığı tayyare ile Göztepe'den Yeşilköy'e uçtu. (1930)

Nihat Sırdar

Ölüm ümit verir mi insana?

Yaşamanın pahalı, ölmenin bedava olduğu bu memlekette ümidi bile artık ölümlerin yanında arar olduk.

Etrafımda genel duygu ümitsizlik. Benim çevremden kaynaklanıyor olabilir bu durum elbette. Belki sizin arkadaşlarınız çok mutlu, çok umutludur. Ama genel ruh hali bu benim konuştuğum insanlarda. Tam bir şeyler normale döndü derken pat bir facia. Onlarca, yüzlerce insan hayatı kayboluyor. Kızıyoruz, isyan ediyoruz bu kadar bedava ölümlere. Sonra?

Sonrası hiç.

Günün sonunda kabahatli olan sen

oluyorsun üstüne bir de

kızdığın, eleştirdiğin,

hesap sorduğun için.

Al sana bir ümitsizlik nedeni daha.

Sen kışını yırtıp çalışıp

vergini öder, bu

ödediğin vergilerin

karşılığında hizmet,

güven, huzur

beklerken bir

öğreniyorsun ki o

verdiğin vergileri

birileri çatır çatır

yemiş.

Yemekle kalmamış

daha çok yiyeceğini

"Bu milletin a...na

koyacağız" temennisiyle

süslemiş adam.

Bildiğin hırsızlık tam ortada

duruyor. Neresinden tutsan elinde

kalıyor. Her şey ortada.

Kızıyorsun, eleştiriyorsun, isyan ediyorsun.

Sonra?

Sonra bir bakıyorsun yine sen kabahatlisin.

Çapulcusun, bölücüsün, hainsin ve daha

bir sürü şey...

Al sana **Candan Erçetin** şarkısı tadında bir ümitsizlik nedeni daha...

Sonra birgün senin hayatında bir şey oluyor.

En sevdiklerini kaybediyorsun mesela.

Anneni, babanı...

Bir bakıyorsun etrafın insan dolu, dost dolu.

Tek tek kafana yazıyorsun o gün yanında olanları. Çünkü

biliyorsun gerçek dostların onlar olduğunu.

Bir ümit belirliyor o zaman içinde geleceğe dair. "Bu kadar

insan biriktirdiysem ben ne güzel" diye düşünüyorsun.

Sırtım yere gelmez diyorsun.

Ölüm insana ümit veriyor günün sonunda.

Bunu fark ettiğinde şaşırıyor insan önce.

Ölüm insana ümit verir mi lan?

Veriyor işte.

Mesela **Robin Willams** ölünce ne hissettiniz?

Üzüldünüz değil mi?

Size bu kadar güzel zamanlar armağan eden, etkileyen,

ilham veren bir aktörün

ölümü üzüyor elbette insanı.

Peki dünyanın dört bir yanında

insanların aynı aktörün kaybının

hüznü etrafında birleşmesi, aynı

duyguları paylaşması hiç ümit vermedi mi size de?

Birbirlerini öldüren,

bombalayan, stratejik oyunlarla

birbirini batırmaya çalışan

ülkelerin insanların aynı

duyguda buluşması bir

ümit yaratmaz mı?

Berkin Elvan...

Ali İsmail Korkmaz...

Son görüntülerini

hatırlayınca bile içimizi

acıtan gencecik evlatlarını

gömdü bu ülke.

Ama nasıl birleşti onların

ardından hatırlıyor musunuz?

Berkin'in cenazesindeki hüznün

yanında o birliktelik

biraz olsun ümit vermedi mi

size gelecek için?

Süleyman Seba mesela.

Karşılaşırsalar birbirinin boğazlarına sarılacak

futbol kulübü yöneticilerinin ortalığı

işgal ettiği ve hepimizi spordan soğuttuğu şu ülkede bir

kulüp başkanı için bu birleşme size de ümit vermiyor mu?

Dürüstlük, nezaket, efendilik değil mi

hepimizin istediği?

Süleyman Seba ölürken bile iyilik yapıyor bu ülkeye ama

kimse farkında değil.

Esas acı olan artık bu ülkede ölümlerin etrafında birleşince

yalnız olmadığımızı hissetmemiz.

Yaşamanın pahalı, ölmenin bedava olduğu bu

memlekette ümidi bile artık ölümlerin yanında arar olduk.

Can Durukan

Gol makinesi diye aldık, çamaşır makinesi çıktı!

En güzel duyguları kolpa transfer haberleriyle örselenmiş biriyim ben... Maradona'yı beklemiyorduk elbet ama 'Arjantinli yıldız' kutusundan Nartallo'nun çıkması da ayıptı be hocam!

Adı 'süper' liginin her durumda masaya yumruğunu vurmaya hazır yöneticilerinin dediği gibi; 'Bizde transfer hiç bitmez.' Kah Afrika'dan kara boğalar, kah Avrupa'lardan afili yıldızlar gelir. Büyük paralara imza atarlar. Katar ya da Çin'den önce son duraktır bu topraklar. Gece yarısı telefonda ağlamaklı bir sesle arayıp, 'Başkanım beni al' diyen mi dersin, 'Size Messi'yi getiririm' diyen menajer mi dersin, her türlü futbol olayı vukuu bulur bu topraklarda. Biz futboldan anlarız, her şeyden anladığımız gibi.

Yolu bir şekilde ülkemizden geçen futbolculara göz atalım dedik ve sizler için keyifli olacağını düşündüğümüz bir seçki çıkardık memlekete gelmiş geçmiş en 'kofti' transferlerden. Söz konusu koftilik bizde mi, yoksa gelenlerde mi bilinmez o ayrı hikaye. İşte Maradona diye alınıp, aslında Maldonado çıkanlar, 'Gol makinesi diye aldık, çamaşır makinesi çıktı' hikayesinin özneleri;

Daniel Guiza:

İspanya Ligi'nin gol kralı olarak geldi. Sarı lacivertli formayı sırtına geçirdi. Kollarını elinde ok varmış gibi açısıyla kendine has bir gol sevinci vardı. En azından öyle dediler. Ama biz pek göremedik. Zira ülkemizde ona gol atmak pek nasip olmadı. Aslında oldu da o hep attıklarından

ziyade, kaçırdıklarıyla hatırlandı. Olanca karizması ve şöhretiyle ülkemize ayak basan bu havalı topçu, bu topraklarda direğe sarılı ağlamaklı yüzüyle hafızalara kazındı. Civanım delikanlı olmadık hallere düştü. Envai çeşit makaranın öznesi oldu. Halı sahada gol kaçırın sabih sübyana benzetildi, fasulye muamalesi yapıldı. Bizden sonra da pek kendine gelemeydi. Güzelim kariyeri mundar etti. Endonezya'lara falan gitti. O da yetmedi Paraguay'a attı kendini.

Junichi Inamoto:

Ülkemize gelen ilk Japon futbolcuydu. Gerçi ondan sonra ilk gelen de baba tarafından Brezilyalı Tabata'ydı o nedenle tek Japon futbolcuydu demek hata sayılmaz. Samurai lakaplı futbolcu, 25 maçta Galatasaray forması giydi. Zaten tek olayı da oydu. Formayı giydi ve çıkardı. Giydi, çıkardı. Giydi, çıkardı. 1 sezon tutunabildi. Bizden sonra Almanya'nın Eintracht Frankfurt takımına, sonraki sene de Fransa'nın Rennes takımına gitti. Bir türlü kendini toparlayamadı, soluğu ülkesinin takımı Kawasaki Frontale'de aldı. 2010 yılından beri orada mutlu. En azından Hasan Şaş'ın esprilerine maruz kalmadığı için kendini şanslı hissediyor olmalı.

Marius Maldrasanu:

Adındaki asaletin yarısı kadar takıma faydalı olsa, adı **Beşiktaş'**ın efsaneleriyle anılabilirdi. Ama olmadı. **Lucescu** kontenjanından ülkemize gelen orta saha oyuncusu, **İstanbul'**da güzel bir tatil geçirdi. 2002-2003 sezonunun devre arasında geldi, sadece 3 maçta forma giydi. Birkaç defa topa dokundu. Gol ya da asist yapamadan ülkesine döndü. Ama o kısa süreye bir şampiyonluk sığdırdı. Sezon sonunda döndüğü ülkesinde 2008'e kadar şampiyonluk göremedi.

Mohammed Souleyman :

Genç yetenek diye geldi. **Beşiktaş'**ın izleme komitesi beğendi dediler. Nerede izlediler de beğendiler bilinmez ama bu Nijeryalı kardeşimiz de kendisini beğenenlere şaşırmış olmalı ki Beşiktaş formasıyla sahaya çıktığı ilk maçta eli ayağına dolandı. 2004-05 sezonu devre arasında deneme amaçlı geldi. Ama harbiden efsane oldu. Bayram ertesi yıldız transfer bekleyen büyük Beşiktaş taraftarının neşe kaynağı oldu. Hemen adına besteler uyarlandı. Bu siyahi ve genç din kardeşimiz, sadece 45 dakikada tribünün sevgisine mazhar oldu. **"Süleyman bayramın mübarek olsun!"** **"Süleyman bayramda kurban kessene!"** **"Süleyman sen bizim her şeyimizsin!"** tezahüratları ile inledi Dolmabahçe semaları. Hatta takım onun ayağına her top geldiğinde yükselen büyük gürültüden etkilenmesin diye ona pas vermemeye başladığında, tribünden gelen tepki unutulmazdı; **"i.nelik etmeyin, Süleyman'a pas verin!"**

Vladimir Beschastnykh:

Adını doğru şekilde telaffuz etmenin hiçbir spikere, spor yorumcusuna nasip olmadığı Rus kardeşimiz, belki Fenerbahçe'de biraz tutunabilseydi, dümdüz Holosko'ya ısrarla HOLOŞKO diyen İlker Yasin'i emekli edebilirdi. Olmadı. O gitti, **İlker Yasin** kaldı. Sarı lacı formayla sadece 12 maçta, onların da çoğu yedek olarak şans bulan **Beschastnykh**, tek golünü **Denizlispor** deplasmanında attı. Bizden sonra kaçarak gittiği ülkesinde de kendine gelememi. Kariyerini 2008 yılında **Kazakistan** liginde noktaladı. Adını duyunca yüzümüzde sadece nedeni belirsiz bir tebessüm oluşturan nice koç yiğit daha geldi ülkemize ancak hepsini anacak yerimiz yok. Adlarını yad edelim, ve yazımıza noktayı koyalım...

Elano Blumer (G.Saray), Alexandre da Silva Mariano Amaral (Beşiktaş), José Guillermo Del Solar Alvarez-Calderón (Beşiktaş), Claudio Maldonado (Fenerbahçe), Marcelo Carrusca (Galatasaray), Tomas Jun (Trabzonspor, Beşiktaş), Ali Lukunku (Galatasaray), Sixten Veit (Beşiktaş), Vicente Simao (Fenerbahçe), Kevin Campbell (Trabzonspor)...

The Türkler!

Çok lehçeye sahibizdir hem de çok, belki saysak 'say say bitmez' deriz cümlelerin sonuna.

Kibar kibar konuşurken

ağzımızdan çıkan 'argo'yu 'ay

pardon' diye düzeltiriz hep. Amaaa...

Bir lehçe var ki o lehçe nereye giderse gitsin düzelmez, nettir 'İzmit Aazı'...

*as pike mezaantuar: kısa kes

*herkes akıllı olsun: çevredekilere göz dağı vermek

*farkmaz: fark yapmaz

*rahatım geniş olmak istiyorum: bunun tarifi yok

*iii çiçoları keeees: kızın göğüslerine bak!

*kesion da bu işleri: biliyorsun sen bu işleri

*beni salın bu akşam yokum: bu akşam sizinle olamayacağım

*iiii caniyi keeees: bak bak bahadır'a bak!

*herkes baksın dalgasına: herkes kendi işine baksın

*arkası merkez bankası: devamı sen anla

*olveys piiz bikaus izmitliyiz: izmitliyiz biz her zaman içeriz

*biz geçioz kayıntıya: biz yemek yemeğe gidiyoruz

*hadi beni kesemiyon façayı da mı kesemiyon: hadi beni tanımıyorsun tipimi de mi göremiyorsun?

*çakozladın mı: anladın mı?

*öksür: para ver

*adamin asosusun: gerçek bir adamsın

*git ötede bayıl: buradan uzaklaş

*kaarrişim: kardeşim

*plačka: bedava

*bed: çirkin

*çok paspal boolum: çok çirkin ve bakımsız

*iş koydun mu: söyledin mi?

*sal boolum kendini: biraz rahatla

*kene: para

*tiiz: popo

*terso: parasız

*kuruçeşme gişeler yok mu bize bir şeyler: bize uygun bir durum var mı?

*patates olduk: kafayı bulmak

*nallayalım: gidelim

*bir ateş et de yanalım boolum: para ver de sigara alayım

*her türlü salça oluruz raadol: bir şekilde oraya gideriz merak etme

*ketenpere: usulüne uydurma

*ayaa: -mış gibi

*alayına isyan hodri meydan: isyanım herkese buyrun kapışalım

Arınç ve Kadınlar...

Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bülent Arınç'ın kadının iffeti üzerine verdiği ahlak dersini duyunca Google'a "arınç ve kadınlar" yazdık... Bunlar çıktı!

1997...

Bülent Arınç, "Kadınlar, 'eşimdir döver' diyecek kadar sadakat doludur. Tasarı ailenin bütünlüğünü bozacak niteliktedir" sözleriyle kadına şiddet yasasına karşı çıktı.

2007...

Bülent Arınç, 467. Manisa Mesir Macunu Şenlikleri'nde 120 adet mesir macunu kaparak bir önceki şenliklere göre hasadı tam üç katına çıkardı.

2009...

Bülent Arınç, Mardin Milletvekili Emine Ayna'yı kastederek, "Çok garip bir yaratık" dedi.

2010...

Bülent Arınç, Meclis Başkanvekili Güldal Mumcu'nun odasını basarak, "Oturumu nasıl yönetiyorsun, sarhoşlara söz veriyorsun!" dedi.

2011...

Bülent Arınç: Hayat içki ve seksten ibaret değil

2012...

TBMM Genel Kurulu'nda konuşma yapan bir kadın milletvekiline hitaben Bülent Arınç: Lütfen bana bakarak konuşmayın, genel kurula bakarak konuşun... Rahatsız oluyorum!

2012...

Bülent Arınç: Kadın milletvekili az önce şahsıma yönelik bir konuşma yaptı... (Meclis kürsüsünden muhalif bir vekile yaptığı cevabi konuşmadan) Kadın milletvekili itiraz ediyor, "Bu cinsiyetçi ifadeyi kınıyorum. Dişiliğimizle değil kişiliğimizle anılmak istiyoruz." Bülent abi devam ediyor o 'kadın milletvekiline' cevap vermeye: Kürtaj meselesi konuşulurken siz öyle bir söz sarf ettiniz ki benim yüzüm kıpkırmızı oldu. Evli bir bayan, çocuğu olan milletvekili kendisi ile ilgili bir organını nasıl böyle açıkça konuşabilir?

**Organ: Vajina.*

(Son 10 yılda kadın cinayetlerinde artış yüzde 1400 sadece 2012'nin ilk 11 ayında 147 kadın öldürüldü. 208 kadın şiddete maruz kaldı. Ama yanlış anlamayın bu ülkeyi yönetenlerin duymaya utandığı kelime: Vajina!)

2013...

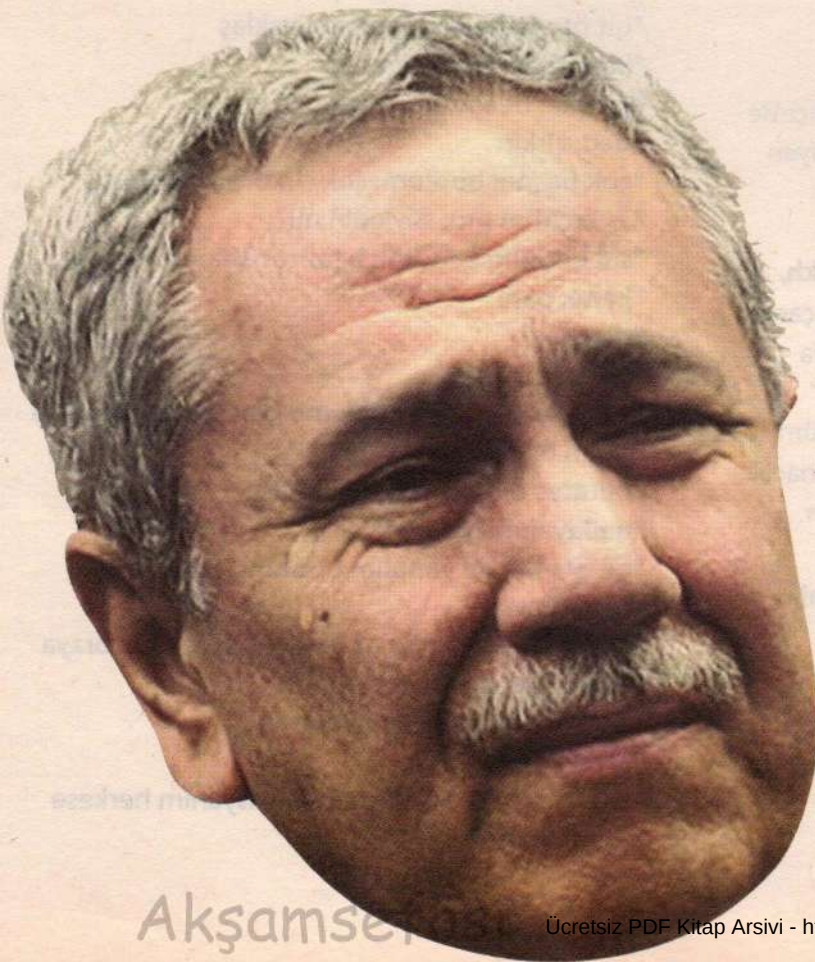
Bülent Arınç: Ahlaken bir geriye gidiş var... ABD'de, Avrupa'da böyle bir şey göremezsiniz... Bize, gençlere yönelik dizilerde kravat burada etekler diz üstünde...

2014...

Bülent Arınç: İffet çok önemli... Sadece bir isim değil kadın için de bir süstür, iffet. Erkek için de bir süstür. İffetli olacak. Erkek de olacak. Zampara olmayacak. Eşine bağlı olacak. Kadın ise o da iffetli olacak. Mahrem - namahrem bilecek. Herkesin içerisinde kahkaha atmayacak. Bütün hareketlerinde cazibedar olmayacak, iffetini koruyacaksınız.

2 gün sonra...

Bülent Arınç: Faydalı bir konuşma yaptığımı düşünüyorum. Sadece kadınlar kahkaha atmasın demişsem çok akıl dışı bir iş yapmışımdır. Ama orada görgü ve ahlak kurallarıyla ilgili bir konuşma yaptım. Bazı sanatçılar var. Bunlar yapay kahkahalar atıyorlar. Bunun da fotoğrafını çekip bana gönderiyorlar. Gerçek kahkahalar var ve bunlar insanı rahatlatır. Ama bunları yapay. Kocasını bırakıp sevilisiyle tatile çıkanlar direği gördüğünde dayanamayıp direğe çıkanlar... Böyle bir hayatın içinde siz olabilirsiniz. Size kızmanın ötesinde size acıyabilirim. Sizin hayatınıza ancak ağlanabilirse yerini bulmuş olabilir diye düşünüyorum.

Akşam

Sunay Akın

Kafanın kuruluşu

Kafatası, insanın hayatta “olmak ya da olmamak” meselesidir. Oysa, insanın korkması gereken kurukafa değil, kafanın kuruluşudur.

Her ne kadar kafatası olarak bilinse de, halk dilindeki adı 'kurukafa'dır. Kurukafayla karşılaştığım ilk yer ise elektrik direğidir. Sadece direğinde değil, elektriğin dolaplarında da ölüm tehlikesini anlatmak için kurukafa resmi kullanılır. Kemikler arasında ölümün simgesi kurukafa, yani kafatası olmuştur.

Korsan bayrağından tiyatro sahnesine kadar kafatası ölümü çağırıştır. Avrupa'daki bazı müzelerin iç dekorundan, zehir şişelerinin etiketine kadar karşımıza çıkan kafatası ölüm sonrası yolculuğun bileti gibidir. Pek çok tablo ve karikatürde, elindeki orakla kukaletasının içinde “pişmiş kelle” gibi sırtarak bakan Azrail ile karşılaşırız. Kafatası, insanın hayatta “olmak ya da olmamak” meselesidir. Oysa, insanın korkması gereken kurukafa değil, kafanın kuruluşudur.

Orhan Veli'nin ölümünü şüpheli bulan doktorlar, şaire otopsi yaparlar. Otopside, 10 Kasım gecesi Ankara'da belediyenin açtığı bir çukura düşen ve ardından İstanbul'a gelen ve de 14 Kasım günü ölen şairin, beyin kanaması geçirdiği anlaşılır. Orhan Veli'nin, Beykoz'dan

çocukluk arkadaşı olan Halim Şefik, otopsi masasında doktorların şairin cansız bedenini kesip biçerken neler hissettiklerini anlatan bir şiir yazar. Bir şairin arkasından yazılabilecek en güzel şiirlerden biri olan “Otopsi”nin ilk dizesinde kafatasıyla karşılaşıyoruz:

*Morgta açılınca kafatası
Doktor beyler beyin gördüler
İndirince tenkafesine neşteri
Doktor beyler yürek gördüler
Yürekte ne gördüler dersiniz
Yürekte memleket gördüler
Dünya gördüler*

*Bir de dost gördüler
Ama bu işde doktor beyler
Doğrusu geç kaldılar
Çok geç kaldılar!*

Rus şair Mayakovski tutucu, muhafazakar düşünceyi eleştirdiği bir şiirinde yaşlıların kafatasını kütüphanesi yapmayı önerdiği geçtiğimiz yüzyılın ilk yarısında, Mimar Sinan'ın Türk olmadığı yönünde bir tartışma başlar.

Tartışmaya son vermek isteyen Türk tarih Kurumu, Sinan'ın Süleymaniye Külliyesi'ndeki mezarının açılmasına karar verir. Ünlü mimarın kafatası Antropolog Şevket Aziz Kansu tarafından incelenir ve Türk kafa yapısı (brakisefal) olduğuna karar verilir. Bu esnada, Mimar Sinan'ın kafatasının mezara geri konulmayıp, kurulması planlanan Antropoloji Müzesi'nde sergilenmesi düşüncesi ortaya atılır.

Tartışmalar sürerken kafatası ortadan yok olur! Prof. Dr. Selçuk Mülayim “Sinan” adlı eserinde, Mimar Sinan'ın mezarının 1950'lerde restorasyon amacıyla bir kez daha açıldığını ama kafatasının yerinde olmadığını yazar!

Adını her seferinde saygıyla andığımız Mimar Sinan'ın

kafatasını kaybeden bir millet olarak, son sözümüzü edebiyatımızdaki “Kafatası” adlı şiirle söyleyelim. Sunay Akın'ın bu dizeleri de, ölüm taciri politikacıların sözleri karşısında kafanızın tasının atması dileğiyle, savaş çığırtkanlarının önünde dize gelenlerin kulağına küpe olsun:

*Yurdundan çok uzaklarda
ölen bir askerin kafatası
kendisini bulan çocukların ellerinde
hiç bilmediği oyunlara alet oluyor*

İkinci defa!

Anıl Çağlar Saka

Dövme nedir? Ne değildir?

İşi gücü bırakıp vücudunda birden fazla dövmesi olan insanlara "Bu dövmenin hikayesi nedir?" diye soruyorum, huyum kurusun. Ben vücudumda çok da derin hikayeleri olmayan dövmelere sahibim. Fakat diğer insanların benimle aynı fikirde olmadığını öğrendim.

Dövme sanatını kimileri "basit" bir iş olarak tanımlasa da bu sanatı icra eden ustaların sabırlı olması gerekir. Yeteneğin pek bir önemi yok, benim lise arkadaşım bu işi yaparak ev geçindiriyor ama gel gör ki resim dersinden sınıfta kalmışlığı var. Kadıköy'ün hareketli sokaklarında dövme dükkanlarına rastlamak zor değil. Şehrin en merkezi yerinde, her an eylem yapılmaya müsait yerde "Arkadaş ben bu işi yaparım!" diyen kişinin çok değil bir kaç tahtasının eksik olması gerekir. Bakmayın kurukafa dövmesi olan insanlar da iyi insanlar.

Kadıköy'ün bir sokağında "Tattoo Station" adında iki katlı Pitbull köpeğinin ev sahipliği yaptığı bir dükkan var. Dükkanın dövme ustaları Ata Meriçer ve Celal Tütüncü ile sohbet edip insanların vücutlarına yaptırdıkları dövmeleri konuştuk.

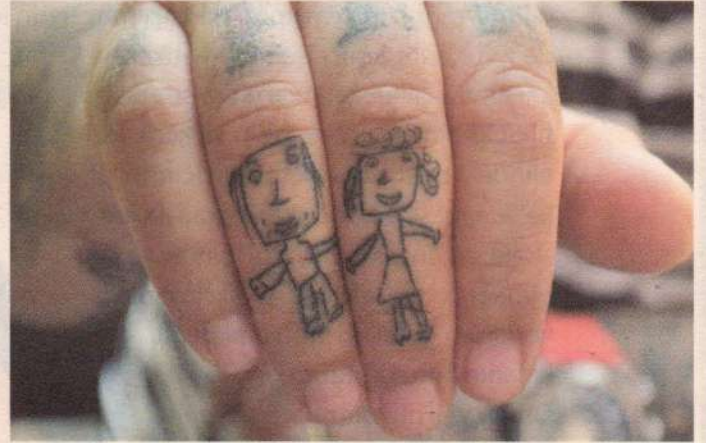
Her şeye anlam katmayı seven milletimizin dövme konusunda pek yaratıcı olmadığı aşikâr.

Vega kusura bakma ama bence her şeyin bir anlamı olmamalı. Ayrıca bir insan için kuru kafa ya da memenin üzerine yapılmış klasik gül dövmesi ne ifade edebilir ki? Ata Meriçer ilk dövmesini ben doğmadan 1 sene önce 1990 yılında yaptırmış. Öyle afilli aslanlı kaplanlı bir dövme değil tam tersine sıradan bir tribal çalışma yaptırmış. Aslında dövme geçmişte yaşanan bir mahalle kavgasında bileğe alınmış satır darbesi üstüne yapılmış. Olaylar geliştikten sonra çevredeki insanların "Faça mı attın? Niye attın? Derdin neydi?" sorularından sıkılıp dikişler alındıktan iki gün sonra "O zamanlar Kadıköy'de bir tane var" diye bahsettiği dövme dükkanına gidip o benim beğenmediğim tribal dövmeyi yaptırıyor. Yara izi daha artistlik olabilirdi. Sebebi kullanılan boya malzemesiyle alakalı mı bilinmez ancak ilk dövmeyi yaptırdıktan birkaç ay sonra yenisi yapılıyor. Siz hiç okuma yazma bilmeyen çocuğun babasına dövme yaptığını duydunuz mu? Genelde anne ve babalar dövmeye karşı olmalarıyla ünlülerdir. Ata Meriçer iki çocuk babası. Henüz çocukları 4 yaşındayken benim şuan bile çizemedim 'çöp insan' çizmiş. Hatta çizmekle yetinmeyip babasının iki parmağının bir tanesine annesini diğerine ise babasını çizmiş.

Dile kolay 20 yıl!

Arkadaş değil, kardeş!

Ben terk eden sevgilinin adını ya da hayatımdan bir an

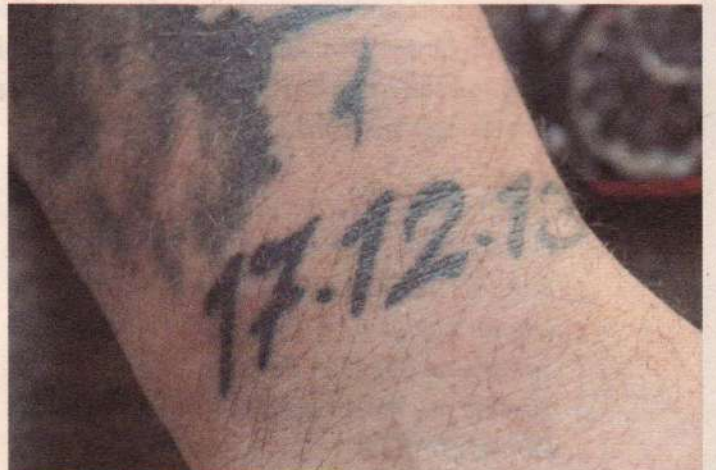

çıkıp gidecek insanları vücuduma dövme yaptırmam. Ben sevmiyorum, sevemiyorum.

Çok değil 5-6 ay önce Ata Meriçer 20 yıllık arkadaşını kaybetmiş. Kalp krizi maalesef 36 yaşında, gencecik bir adamı bulmuş. O da öldüğü günü bileğine dövme yapmış. Tarih hikaye, önemli olan bir an bile olsa o kardeşi unutmamak..

O kadar çayını çorbasını içtik dükkanın diğer dövme ustası Celal Tütüncü'den bahsetmezsek ayıp olur, bana yakışmaz. Sırf acıtıyor dediği için vücudunda ki 10 dövmenin henüz bir tanesini bitirebilmiş. Muhabbeti hoş ancak canı çok kıymetli güzel insan.

Sürç-i lisan ettiysem küfredin bana.

Dövme hakkında bilmeniz gereken 10 şey

- Tarihçesi:** İlk dövme İÖ 2000'lü yıllarda Eski Mısır döneminde yapıldı.
- Neyle yapılır?** Kullanılan 3 ana malzeme vardır; Çift bobinli makine, boya ve iğne.
- Kaç saatte yapılır?** Dövmenin şekline göre süresi değişir. Üzerinde çok desen var ise bu dövme aylar bile sürebilir.
- Canım acır mı?** Dövme yapılırken kullanılan farklı iğneler vardır. Dövme şekline göre kullanılırlar, hat iğnesi kullanılırken çok değil birazcık canınız yanabilir.
- Ne kadar kalır?** Kaliteli boyayla yapılmışsa sildirmediğiniz sürece ömür boyu kalır.
- Renği solar mı?** Renkli dövme güneşte solarlar. Güneşe en dayanıklı olan renk ise siyahtır.
- Kanser yapar mı?** Dövme yüzünden kanser olan, hatta hayatını kaybeden kimse olmamıştır. İlk haftalar dövme bakımı dikkatli yapıldığı sürece sağlığa bir zararı yoktur. Dermatologlar cilt hastalarının dövme yaptırmamaları gerektiğini söylüyor.
- Sildirebilir miyim, canım çok acır mı?** Lazer yöntemi ile bu işlemi gerçekleştirebilirsiniz. Ayrıca silinen dövmenin olduğu yere 6 ay boyunca dövme yapılmamalıdır.
- Kaç paraya yaptırılır?** Şekline ve yaptıracağınız yere göre fiyatlar değişiklik gösterebilir.
- Dünyanın en büyük dövmesini kim yaptırdı?** Matt Gone isimli bir ABD vatandaşı göz akları dahil olmak üzere vücudunun yüzde 100'lük kısmına dövme yaptırdı. Bir gözü tamamen yeşil diğeri ise mavi renklidir. Bu olay Guinness Rekorlar Kitabı'na son 10 yılın en ilginç rekoru olarak kaydedilmiştir.

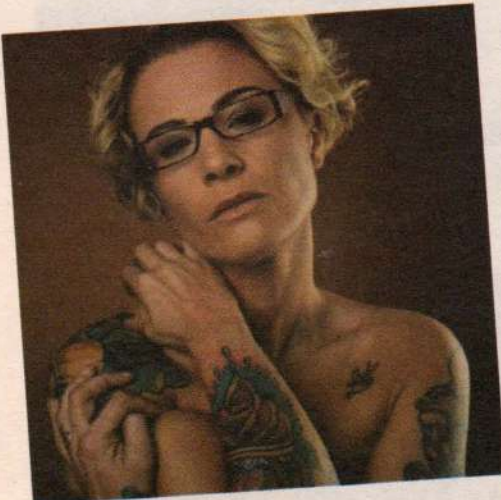
Türkiye'de dövme deyince akla gelen ilk isim Gazeteci Pelin Çini ile dövmelerinin hikayelerini konuştuk:

Turgut Uyar'ın Denge adlı şiirini neden yaptırınız?

Yazı formundaki dövmelere bayılıyorum. O yüzden bedenimde bir şiir olmasına şaşırmamak lazım... Ancak İngilizce "Only god can judge me" (Beni sadece tanrı yargılayabilir) gibi klişelerden de uzak durmak isterim. Zira dalga geçiyorum o tarz beylik lafları dövme olarak yaptırılanlarla...

Neden Turgut Uyar?

En sevdiğim şairlerden biri. Cemal Süreya ya da Turgut Uyar olacaktı. O gün Uyar'dan yana kullandım hakkımı. Bu arada bu dövme ile ilgili en çok duyduğum soru "Neden Türkçe yazdırdın?" komik değil mi?

İlk dövmenizi 15 yaşınızda yaptırmışsınız. Bu dövmeyi vücudunuzun neresine yaptırınız?

Sağ kolumdaki aslan kafasıydı. Geçmiş zaman kullanıyorum çünkü artık üzerinde daktilo var. Ayrıca gözlemlediğim kadarıyla ilk dövmeler heyecanla çok düşünmeden yaptırılıyor. O yüzden diyorum ki: 20'li yaşlara girmeden dövmeciden uzak durunuz.

Dövmelerinizden sıkıldığınız oldu mu?

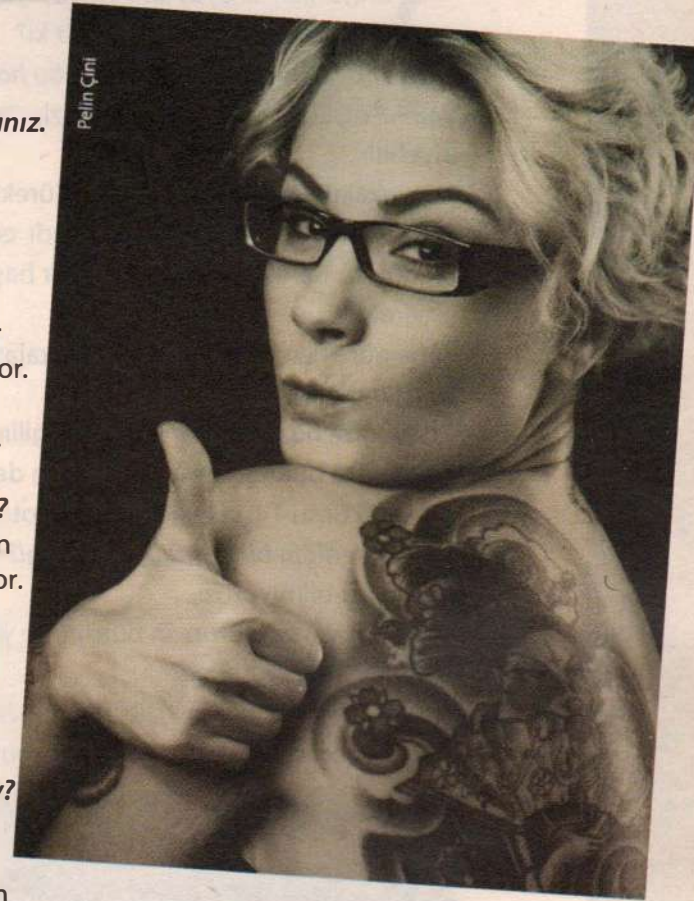
Hayır hiç olmadı. Aslında sanırım insan otomatik olarak "sıkılmaz" hale geliyor. Sildirmek çok zor, pahalı ve acılı bir süreç. O yüzden kabulleniyorsun. Çok rahatsızsan üzerine başka bir desen geliyor.

Türkiye'de dövmeli olmak nasıl bir şey?

Eskiden "garip"ti. Şimdi normal. Sokakta 10 kişiden 7'sinde var. Ufak desenler tabii ama olsun. Benim sırtım ve kollarımda iri renkli desenler var. Doğal olarak yolda dikkat çekiyorum. Beğenmeyenler de var. Yaptığım iş açısından bakarsak da bu durum bir açıdan avantaj oldu diyebilirim. İnsanların aklında kaldım.

Dövmeleriniz yüzünden çevrenizdeki insanlarla sorunlar yaşadınız mı?

Bazen yaşadım ama aslına bakarsanız bir önyargıyı kırma şansım da oldu. Dövmeli insanlar sorumsuz, fazla marjinal kısacası "anormal" bir hayat sürerler inancı vardır ya. Beni izleyenler, tanıyanlar bunun aslında hiç de doğru olmadığını anlıyorlar. Tanıyabileceğiniz en normal

insanlardan biriyim.

Çocuğunuz dövme yaptırmak istese tepkiniz ne yönde olurdu?

Çocuğum olsa 23 yaşını geçmeden yaptırmasını istemem ve yaptıracağı zaman da yanında olmak isterim.

Ensenizdeki dövmenizi çok sevdiğinizi söylemişsiniz. Bu dövme üzerindeki duygularınız değişti mi?

Ensemdeki dövme "Her son bir başlangıçtır" diyor. Bu cümleden sıkılmak sizce mümkün mü? Çok seviyorum, uğuruna inanıyorum bu dövmemin.

Erhan Karadağ

Ömür dediğin 1 gündür...

Size Lacivert takım elbiselilerin arasından, Ankara'nın gri binalarının ortasından seslenen gökyüzünün lacivertine, bulutların griliğine uzanan 40 yıllık Ankara gazetecisi, Kanal D Haber Ankara Temsilcisi Erhan Karadağ'ın Ankara'dan kaçış karavanı...

Sabahın kızılında kalkıp spor yapanlar, koşacak orman arayanlar, az uyuyup çok yaşayanlar dahil kim zamanı iyi kullanmış olabilir ki?

Veya kim *"ben yaşadım arkadaş bu hayatı; öyle böyle değil.."* diyebilir? Dese dese en fazla *"carpe diem"* diyebilir..

Anı yakala! Nasıl yakalayacağız? Sürekli yakalanıyoruz... Saat 10.00'da yat, içki içme.. Olmadı eeyy Ahmet, eyy Mehmet... Karın yok, kocan yok bir başınasın, dır dır eksilmiyor...

Bana göre havada bir söz... Anı yakalamak kurtarmaz yani, yakalanmamak lazım..

Tasavvufta huzur arayanlardan değilim ama macerayı tasavvufta buldum desem de yalan değil.

Hasan El Basri 14. yüzyılda vermiş rotayı:

"Ömür dediğin bir gündür, o da bugündür!.." Çünküüüüü...

Ne olacak bilmiyoruz!..

Nah bilmiyoruz; durursan durduğun yerde, gün de gece de aynı geçecek heralde.

Yatcaz kalkcaz; gerilim, haksızlık, mutsuzluk...

Yatcaz kalkcaz; adaletsizlik, kavga, mutsuzluk...

Trafiği yazmak bile istemiyorum. Dur-kalk..

Afedersiniz; gün oluyor Ankara'da 5 dakikalık yere tam 15 dakikada ulaşıyoruz!..

Hani dünya dediğin bir gündü o da bugündür...

Özetle; çabuk pes ettim... *"Madem dünyayı güzelleştiremiyoruz, o halde kendi dünyamızı güzelleştirelim."* Sonrası kolay oldu; 2010 yılında bir

motosiklet dünyaya geldi, 4 yaşındayız. Bir aylık sancılı bir tamirhane macerasının ardından geçen ay da kucağıma bir karavan doğdu...

Kravatlı, kasvetli Ankara'yı bu yüzden seviyorum. İtiyor, kovalıyor, doğaya çabuk ulaştırıyor... Mazeret bulmaya bu kadar zorlanmayan,

gerekçe uydurmak için trafiği bile dert eden ruh halimizi o karavan nereye ulaştırdı diye merak eden olabilir:

Karadeniz...

İşte o karavan bizi buraya getirdi.

Sadece bedenimizi değil,

ruhumuzu da bulutların üzerine çıkardı.

Yayla öyle acayip bir yer ki, zamanı anlayamıyorsun bir gün içinde 5-6 güne tanık oluyorsun... Mesela arkadaki bu manzara var ya; iki dakika sonra olmayabiliyor... Bu bulutlar durmuyor yani orada...

*Rize Çamlıhemşin - Gito Yaylası:
Koçira Pansiyon'un balkonu...
Arkada Kaçkarlar, hava
limonata gibi! Ankara'ya
kartpostal atıyorum...*

*"İnerken değirmene, diken aldı memeni
Çıkardım dikenleri, eyilik olmadı gene..."*

Siz şimdi aklınıza bir karadeniz ezgisi getirip de okuyun...

*"Kızlar niçün giyerler, entarinin darunu
Sıkar memelerini, onda bulur karını..."*

Kaçkarların zirvesine doğru

2 bin 200 metrede çaldık söyledik...

Ama laf yetiştirilmiyor ki bu arkadaşlara;
bitirmiyorlar türküyü. Her bir cümlesi ayrı hikaye..

*"Horon oynamayla, horon yeri düz olmaz
Kadife giymeyinen, kocakarı kız olmaz..."*

Kadınlar kızlar geçit töreni yapıyor türkülerde ama
Karadenizlilerin derdi zoru 'yayla...'

Yayla üzerine yazılan türküler aşk türkülerinden fazla

*"Yayla yolu toz olur, kış gelince buz olur
Yayla suyundan içen kocakarı kız olur..."*

Üstüne ne kadar türkü yazsalar az...

*Peygamber devesiymiş... Gürcistan'da
kondu; en belirgin özelliği çifleştikten
sonra dişi, erkeğini yiyormuş...!
Ben bi şey görmedim!*

Karavanla gidilecek 8 yer!

SİNOP - Hamsilos - Aklıman: Şehir merkezinden 10 dk. süren bir yolculukla dünyanın en güzel koylarına ulaşıyorsunuz. Türkiye'nin tek büyük fiyordur. Deniz ormanın içine doğru giriyor... Çekin aracınızı istediğiniz yere, kurun çadırı anlayın ne demek istediğimi...

BALIKESİR - Kaz Dağları: Kuzey Ege'nin suları serin ama, yazı sıcak. Edremit Zeytinli'den yukarı sardığınız zaman hava değişecek... Akarsuların küçük, doğal göletlerin buz gibi suyuna sadece ayağınızı sokarak ferahlayamazsınız. Karpuzu ve rakıyı koyduktan sonra kendinizi de atacaksınız.

RİZE - Kaçkarlar - Koçira: Bulutların üzerine çıkmak istiyorsanız, başka yer bilmiyorum. Çamlıhemşin'e 20-25 km, ama bir saat sürebilir. Bir uçağın kanadından Karadeniz'e, Kaçkar dağlarına bakmak isterseniz 2 bin 200 metre çıkmanız yeterli. Yolu çok şahane değil ama her tür araç çıkabiliyor...

KAŞ - Kaş Camping: Kaş'ın gözbebeği... Antik tiyatronun eteklerinde, zeytin ağaçları içinde bir kamp alanı. Sanki şezlonglarla süslenmiş bir açık hava kütüphanesi. Sessiz, huzurlu ve eksiksiz. Kaş merkezinden yürüyerek 10 dakika. Deniz, güneşin doğuşu orada bir başka... Kat kat doğal teraslarında manzara o kadar şahane ki, bungalov evler, çadır alanları, karavan park yerleri hangisinden kafanızı çıkarıp baksanız, deniz... Üstelik hemen karşıda da Meis.

ARTVİN - Karagöl - Borçka

BARTIN - Amasra - Çakraz

CİDE - Gideros Koyu

BOLU - Yedigöller

Selim Süme

Varmak...

Yolda olma halini her zaman sevmişimdir. "Bütün ağaçlar kırmızıydı" serisi, çocukluğumun bir bölümünün geçtiği Sovyetler Birliğinin dağılmasıyla ortaya çıkan Doğu Avrupa ülkelerine yaptığım uzun bir karavan seyahatinde çektiğim fotoğraflardan oluşmakta. Aslında bu seyahat, hatıra defterimi tekrar yazmak ve zamanın algısını kırmak için bir denemeydi benim için. Bu yolculuk sayesinde hatıralarımın, bugün oluşturduğum görüntüler ile bağlandığını hissediyorum. SELİM SÜME

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mehmet Coşkundeniz

Aşktan daha iyi kafa yapan bir şey yoktur!

Aşk kafasına girdin mi bunun değerini bil. Sal kendini. Dünyada aşktan daha iyi kafa yapan hiçbir madde yoktur.

Bir sabah kalktın, ellerin terliyor mesela... Yatağın kenarına oturdun, ayağa kalkacaksın ama dizlerin titriyor, düşecek gibi oluyorsun. Kahvaltı yapacaksın, mutfağa gidiyorsun ama canın hiçbir şey istemiyor. Zaten gece de hiç uyuyamamışsın. Bir yandan da kalbinin deli gibi attığını hissediyorsun. Nabzın yüksek, kan dolaşımın anormal. Dışarıya çıkıyorsun, yüzünde garip bir gülüş, herkes sana bakıyor. Durup dururken gülüyorsun yani. İşyerindesin, ne şefinle tartışmışsın, ne de ayağını kaydırmak isteyen o şeytan yeni bir oyun yapmış. Ama ağlamamak için kendini zor tutuyorsun. Hatta öğle arasında tualete kapanıp ağlıyorsun. Sürekli endişe hali içindesin. Televizyonda 8 kişinin öldüğü bir kaza duysan kulak kabartıyorsun, 'Acaba?' diye... Sabah akşam gözün telefonda. Hep beklenti içindesin. Her olaya karşı tepkilerin anormal abartılı. Mutluluksa zirve yapıyorsun, mutsuzluksa taban... Bunları, aynı benim yazdığım şekilde bir arkadaşına anlatsan, 'N'oluyor ya? Seni hemen bir hastaneye götürüp check-up'tan geçirelim' der. Gidersin, işin kötüsü doktor da bir şey bulamaz. Oysa tüm bunların tek sebebi vardır dostum: **AŞK...** **Aklını, zihnini karıştıran, hayatını değiştiren, seni dünyanın en mutlu ya da en mutsuz insanı yapan aşk... Kafa yapar aşk, bildiğin kafa.** Bir kere zaten hilafsız ilk 6 ay sarhoşsundur, hiçbir şey görmezsin. 'İçelim güzelleşelim' var ya, aslında aşk için söylenmiştir o. Yoksa niye dünyanın en çirkin insanı sana mükemmel görünsün ki?

Şaşı gözlüyü çakır gözlü, karga burunluyu da hokka burunlu sanman da bundan.

Yani aşk kafasından.

Şimdi bunun kafası iyidir, hoştur, güzeldir de ayılması kötüdür bak söyleyeyim. 6 ay sonra görüşün değişir, gözün açılır, defolar görünür olur.

Normalleşirsin yani, geçer o el terlemeleri, diz titremeleri falan.

Hani 2 saat aramasa başına bir şey geldi diye düşünüyordun ya, artık 'Nerede bu ya, ne işler çeviriyor' diye düşünmeye başlarsın.

Yaptığı her şeyi koşulsuz kabulleniyordun ya, artık sorgulamaya başlarsın.

Hele hele 'Gerçekten benim aradığım insan mı?' diye düşünmeye başladın mı, eyvah eyvah...

Sakin ol dostum, herkes yaşıyor bunları. Aşk kafasına girdin mi bunun değerini bil. Sal kendini.

Dünyada aşktan daha iyi kafa yapan hiçbir madde yoktur. Kısadır ama çok güzeldir.

Üstelik bir seferlik değildir ha! Sen bakma 'İnsan bir kez aşık olur, diğerleri onun taklididir' diyenlere.

O cümle kitapta güzel duruyor, hepsi o kadar.

İnsanın defalarca aşık olma potansiyeli vardır.

'Seri aşık'tır insan, biri biter, diğeri başlar.

Aşıkken sana 'Aklını başına al' diyenlere sakın aldırma. Aklın uçsun gitsin, aşk ancak o zaman aşk oluyor. Hem kontrol edebildiğin şey aşk olmaz.

Başka şeydir o, üzerinde bile durma.

'Delirdin mi?' diyenlere 'Delirdim' de...

'Aptal mısın sen?' diye soranlara

'Sana ne?' de.

S*ktir et dostum, aşıksın, aşk kafasındasın.

Kafan güzel olsun bu sana yeter.

Rıdvan Akar

Sahi o, yaşadığımız dünyanın insanı değil miydi?

Seba'nın tarihe kazıdığı "şerefli ikincilik" kavramının meali aslında "maç sahada kazanılır"dı. Başka hiçbir "kazanca" itibar edilmemeliydi. Giden sadece Süleyman Seba değil, yukarıda tek tek saydığımız değerler ve o değerlerin vücut bulduğu bir adam gibi adamdı.

Tevazu?
Alçak gönüllülük?
Zerafet?
Sebat?
Diğerkamlık?
İnat?
Ketumiyet?
Ve dürüstlük?

Tabii ki "hepsi" diye bir şık var. Ama acaba o tek kelime hangisi? Seba o kelimelerden en çok hangisini hak etmişti?

Tevazuuna ilişkin onu tanıyan her insanın bir öyküsü var. Kimi -ki aralarında benim 11 yaşındaki oğlum da var- minikler karşısında önünü ilikleyerek ayağa kalkan bir İstanbul beyefendisi vardı. Türkiye'nin en büyük kulübünü yönetirken de kamuoyunun saygısını kazandığı o emeklilik günlerinde de aynı tavrı sergilerdi. Tanıştığımızda "başkanım" diye hitap etmemle dalga geçmiş, "amaaaaaan boşver, geride kaldı o günler, sen bana 'Süleyman abi' diyeceksin" diye ısrar etmişti. Hiç fark etmez, "baba" desek gönlümüzü titretecek o insana "abi" deme payesini bize layık görmüştü. Görgü kurallarını değil, içinden geleni yaşıyordu. Misafirin ayağına terlik getiriyor, başkanlığı döneminde dükkan dükkan esnafı ziyaret edip, çay içiyor, Beşiktaş'ın ekonomik krizini çözmek için eline piyango bileti alıp satmaya gidiyordu.

Alçak gönüllülük ile tevazu arasındaki o incecik çizgide bir kişilik vardı. Süleyman Seba başkanlığı döneminde makam aracına sahip olmadı. En önemli görüşmelerine taksi tutar giderdi. Beşiktaş yöneticilerinin "ama bu kadar da olmaz ki" diye isyan ettiği zamanlarda o yöneticilerin özel araçlarını makam aracına dönüştürmüştü. Yukarıda andık ya, Beşiktaş için sattığı o piyango biletlerinden kulübe 2 Kartal araba kaldığında, "Beşiktaş'ın malıdır" diye binmemişti. Her zaman temiz, ütülü ve şık giyiminde ancak birkaç takım elbiseye maaşı yettiği için kulüp kendisine yeni giysiler aldığı anda, kızgınlıkla iade etmelerini istemişti. Giysinin ne önemi vardı? Masasında her meslekten, her inançtan, her gelir grubundan insan vardı. Gönül insanıydı. Kulüp başkanıydı ama Beşiktaş'a birlikte sahip çıktığı hizmetliler çay ve tavlâ arkadaşlarıydı. Kapıdan son çıkan olmak maharetti. O da mahir bir çelebiydi.

Zarafet, Süleyman Seba'ya çok yakışıyordu. İlk gençlik yıllarının sevgilisi de zarif, ince delikanlıyı anıyordu.

Futbolu bıraktığı dönemdeki "İdealist Grup" arkadaşları da büyüğüne saygılı o çalışkanlığı hatırlıyordu. Yöneticiydi. Futbolcuların gece hayatını kendine dert edinmişti. Beşiktaş'ın bıçkın hovardası, bilek sihirbazı Yusuf Tunaoglu'nu Boğaz'da sabaha karşı bastığında, Yusuf'un süs havuzuna yattığını ve üstünü örttüğünü biliyordu. Ama ne kadar kızgın olursa olsun, futbolcusunu utandırmamak bir zarafetti. O havuzda olduğunu bile bile "Söyleyin o hergeleyle, buralara gelmesin" diye bağırması ama yakalamamıştı.

Futbolun zarafetinin adına fair play denirdi. Ali Şen'in İnönü'de protesto edidiği bir maçta, yanı başındaki misafirine söylenenlere içerlemiş, şeref tribününü terk edip, bağırانların yanına gidip oturmuştu. Misafire öyle şey denir miydi? Şampiyonluk kupası kaldırılıp neşeyle İstanbul'a dönüş yolunda aynı uçakta olan rakiplerine saygı için kaptanı çağırmış, "Söyleyin çocuklara sevinçlerini uçakta belli etmesinler. Rakip üzülsün. Saygılı olun" diye uyarıyordu. **Sahi o yaşadığımız dünyanın insanı değil miydi?**

Bir kulüp düşünün. Yönetimine geliyorsunuz, bütün gelirlerine temlik konuluyor. Yani geliri elde ettiğinizde birileri 'borcuna karşılık' diyerek el koyuyor. Üstelik bunu hasmın değil, önceki yönetim yapıyor. Yani ortada para yok. 'Şanlı tarih' diyorsunuz. Ortada kupa da yok. Beşiktaş tarihinin pek çok değerli kupası, şampiyonluk şiltleri oraya buraya savrulmuş. Bulunamıyor. Ortada bina yok. Zira Beşiktaş'ın bir kulüp binası yok. Seba o seçtiği gün ilk kez bir tapuyu havaya kaldırıp, Akaretlerdeki arsayı Beşiktaş için tescil ettirdiklerini gösterdiği içindir ki seçilmiş. O da verdiği sözü tutmuş ve hemen inşaata başlamış. Bina olmayınca da Siraselviler'de bir apartmanın ikinci katında bir masa ve bir sandalyeden oluşan "kulüp binasını" kendine mesken edinmiş. "Mesken edinmiş" diyoruz ya abartmıyoruz. Yöneticileri günün 16-18 saatini Beşiktaş'ın ihtiyacı olur diye o masada geçiren bir başkandan söz ediyoruz.

İşte bu ahvalde başlayan başkanlık yıllarında belki de en hassas -hâsis de diyebilirdim- olduğu şey Beşiktaş'ın parasıydı. **Metin Tekin'in 'dünyanın en pahalı kuru Beşiktaş lirasıydı' dediği o "cimrilik" içinde Beşiktaş'ın her kuruluşunun değerini bilerek adım adım önce borçları ödüyor, sonra gelirini artırıyordu.** Beşiktaş için harcanan her kuruluş hesabını sorardı. Kulübü geç saatte kapatırken elektrikleri eliyle söndürürdü. Takımın giderek en pırlıtlı

isimlerinden biri haline gelen Sergen'in sırtını sıvazlamak için piyangodan elde kalan Kartal otomobillerden birinin otobüsle antremana gelen Sergen'e verilmesi istendiğinde, "sözleşmesinden keserim" diyecekti.

Son dönemine girdiğinde Beşiktaş Türkiye'nin en çok tesisi olan takımıydı. İlginçtir, ondan sonraki üç başkan da onun geride bıraktıkları ile yöneticilik yaptı. Onun bıraktıkları dışında Beşiktaş'a bir tesis kazandıramadı. Dahası Beşiktaş'ın borcu olmadığı gibi kasasında üç milyon doları vardı. O günün koşullarında öyle iyi bir paraydı ki akbabalar kulübe üşüşmesin diye bilanço makyajlanmak zorunda kalınmıştı.

Sebat, Seba'ya yakışmıştı. 16 yıllık icraat döneminin sonunda, kurdurduğu Beşiktaş Müzesi'nde 23 kupa daha vardı. Bu kupalardan 5'i lig şampiyonluğu, 8'i Türkiye kupasıydı. Diğerkamlik, kitapta "Beşiktaş'ın Dervishi" diye nitelenmişti. Yaşamının merkezinde Beşiktaş vardı. Kendisini, yaşam tarzını, tüm inancını, hedefini ve ikbalini Beşiktaş için harcamıştı. Memurdu. Hayattaki tek serveti olan evini bile Madida'nın transferinde ipotek ettirecek kadar adanmışlıkla hareket ediyordu. Peki o Beşiktaş'tan bir başkan olarak ne elde etmişti? Popülarite? Çıkar? Devlet ve özel sektörle akçeli avantajlar? Siyasi nüfuz? Akraba ve çevresine torpil? Hiçbiri ama hiçbirine sahip olmamıştı. Kendisini tanıdığımda "üç aylığı aldığım aileni yemeğe çıkaracağım" diyen bir "abi"ye sahip olmuştuk. Bizim inatçı bir "abimiz" ve başkanımız vardı. Çocukluğunda babasının da mezun olduğu Galatasaray Sultanisi'nin Mülkiye'ye uzanan "hayatta başarı garantili diploma" ikbalini elinin tersiyle itmiş, "ben mahalle arkadaşlarımın okuluna Kabataş'a gideceğim" diyerek inat etmişti. **Sevdalandığında, "gelenek Abhaz bir kızla evlenmeni gerektirir" diyen büyüklerine "o halde ben de evlenmem" diyerek isyan etmiş ve yaşamı boyunca evlenmemiştir.**

Futbolcu olduğu dönemdeki yöneticilerden 'Arap Sadri'nin bir lafına kızmış, eve gelip eşyalarını toplayıp annesine sadece "ben askere gidiyorum" diyerek haber vermişti. Kimi zaman yöneticilerini çaresiz de bıraksa inat ettiğinden vazgeçmemişti. Beşiktaş'ın efsanesi Feyyaz'ı siyah beyaz renklerden uzaklaştıran biraz da o inat ve prensipler değil miydi?

Türkiye liglerinde ve Beşiktaş'ta memur başkan kuşağının son temsilcisiydi. Memur gibi yaşamış, memur gibi kulüp yönetmişti. Memur dediğin borçtan korkardı. Beşiktaş'ın borçlarını sıfırlamıştı. Memur dediğin ayağını yorganına göre uzatırdı. Lüks ve israftan kaçınmıştı. Memur dediğin yoktan var ederdi. Beşiktaş gençlerine güvenmiş ve Metin, Ali, Feyyaz, Ulvi, Gökhan, Şifo, Rıza vd. Beşiktaşlılara "asrı saadet" dönemini yaşatmıştı. Gençlere güvenmek cesaret isterdi. Seba'da o cesaret ziyadesiyle vardı. Memur dediğin sır saklar, kol kırılrsa da yen içinde kalırdı. Hele ki o memur "daire"de çalışıyorsa daha da ketum olmalıydı. Gazeteci Ahmet Çakır Günaydın için söyleşisinde, defalarca "siz ne iş yaparsınız?" diye sorduğunda her defasında "Başbakanlık'ta diyoruz ya kardeşim" yanıtını almıştı. Oysa "Daire" dedikleri, Milli İstihbarat Teşkilatı'ydı. MİT'in ünlü kırk numarasında, - yani sonraları yanan Çağaloğlu'ndaki milli eğitim müdürlüğü binasının kapı numarası 40 olduğu için öyle denirdi. - Seba, o dairede göreve başlamış ve tam 40 yıl boyunca MİT'te çalışmıştı. Öldüğü güne kadar 'memlekete

hizmet ettik' dışında hiçbir bilgiyi paylaşmamıştı. Ketumiyeti sadece mesleğe özgü değildi. Yaşamı boyunca sevdalarını da aynı biçimde gizlemişti. Sevdalandığı kadınların aileleri bile o sevdalara saygı duymuş hatta uğruna hiç evlenmediği o kadın yaşamını yitirdiğinde ailesi taziye kuyruğunda onun da yer almasını istemişti.

Ve dürüstlük. Futbolda dürüstlüğün farklı tanımları vardı. **Seba'nın tarihe kazıdığı "şerefli ikincilik" kavramının meali aslında "maç sahada kazanılır"dı. Başka hiçbir "kazanca" itibar edilmemeliydi.**

Beşiktaş'ın ortalığı silip süpürdüğü dönemde, "hakemler Beşiktaş'ı koruyor" diyen Galatasaray'ın genç ve hırslı yöneticisine verdiği cevapta, ilkelere verilen önem vardı. "Hakemlerin Beşiktaş'a teveccühünü hissederek, takımı liglerden çekeriz" diyordu. Futbol dışı hiçbir yola tevessül edilmezdi. Beşiktaşlılık duruşu bunu gerektirirdi. Beşiktaş, şampiyonlara verilen ek ödeneklerden yararlanırken, yani üç büyükler parsayı toplarken itiraz etmiş ve "bir büyük daha var" diyerek, Beşiktaş'ın gelirlerinin azalması pahasına Trabzonspor'u o havuza dahil ettirmişti. Dürüstlüğüne öylesine güvenilmişti ki borç istediğinde kimse ona senet sepet sormamıştı. Zira ağzından çıkan sözdü. O da sözünde duran Başkan Süleyman Seba'ydı.

İşte böyle... Gidenin ardından sevgi ve özlemde başka şey okumadınız. Çünkü giden sadece Süleyman Seba değil, yukarıda tek tek saydığımız değerler ve o değerlerin vücut bulduğu bir adam gibi adamdı.

Gökhan Dağıstanlı

Sevinmek için sevmedik!

Yeni sezon forması üzerinde bir Beşiktaşlı şöyle yazmış "Formanın şeklinin ne önemi var, üzerinde o armayı taşıyan çuval bile bizim için güzeldir. İşte kendilerini 'sevdalı' diye anlatanlar...

Beşiktaş kafasını anlamak için önce çocukluğa dönelim. Sonuçta hiçbir düşünce modeli gökten zembille inmiyor.

Sınıfta azınlık çocuklardık biz. Bir ilkokul sınıfında Beşiktaşlı sayısı 5-6'yı geçmez. O yüzden çocukluktan itibaren azınlık olmayı, azınlıklara saygı duymayı, daha önemlisi azınlıklara arka çıkmayı öğrendik. Hep bu yüzden değil mi "Hepimiz Eto'o yuz", "Hepimiz Zenciyiz" pankartları?

Takım alırken "**Ben tek siz hepiniz...**" diyebilecek kadar cesur ama demeyecek kadar da ukalalıktan uzak çocuklardık. Mahalle maçlarında taşın üstünden geçen topa gol diyen Fenerbahçeli, Galatasaraylı çocukların yaptığı haksızlığa çok kızsak da "**Tamam ulan gol olsun**" diyen delikanlılardık...

Onların hep üst-alt takım formları, tozlukları, kramponları olurdu ama asıl topu, siyah şort beyaz atletimizle biz oynardık.

Senelerce türlü haksızlıklarla çalınan şampiyonluklar, Şeref'ler, Hüsnü'ler, Baba Hakkı'lar, Süleyman Seba'lar, Vedat Okyar'lar bize hep aynı şeyi öğretmişti: **Şerefine oyna, hakkınla kazan...**

Ve bütün bunların sonunda, diğer takım taraflarını hasetle gülümseten felsefemiz oluşmuştu: **Sevinmek için sevmedik...**

Tamam ulan da ne için sevdik? Sonuçta bu bir futbol takımı değil miydi? Kazanmadıktan sonra, şampiyon olmadıktan sonra, ne anlamı vardı?

İşte bu soruların cevapları bizi diğer takımların

taraftarından çok keskin bir çizgiyle ayırıyordu. En güzel cevabı da büyük gazeteci Rauf Tamer veriyordu:

Sevgili Beşiktaş,

Dönüp, şerefli mazine bir bak.

Sen en zor günleri bile büyük bir

olgunlukla atlatmayı becermiş

ulu bir çınarsın.

Maç almak, maç vermek,

berabere kalmak...

Bunlar neymiş?

Sen bunların çok üstündesin...

Ne gasp edilen penaltılar yakabilir seni,

ne iptal edilen goller,

ne de yanlış çalınan düdükler...

Kafanı takma bunlara,

sinirini bozma, paniğe kapılma.

Çık sahaya. Topa hükmet.

-Kudretin taraftarındır.

-Renklerin onurundur.

-En büyük silahın ise ahlakındır.

Haydi göreyim seni...

E gazetecisi böyle yazarsa, Çarşı'nın çocukları altta kalır mı? Hem de tarihin en ağır hezimetini olan Liverpool maçından tam da sonra:

Başın öne eğilmesin, aldırma kartal aldırma

En büyük sen değil misin, aldırma kartal aldırma

Kartal aldırma...

Dışarıda yüz bin taraftar, bir gün ağlar bir gün coşar

Seni bu sesler oyalar aldırma kartal aldırma

Kartal aldırma...

Sevgililerimize değil; Beşiktaşımıza içiyorduk

Yaşımız büyüdükçe aşkımız da büyür olmuştu. Masada sular yavaş yavaş beyazlamaya başladığında biz yine aynı kafadaydık: Sevgililerimize değil, Beşiktaşımıza içiyorduk:

*Yine bir akşam üstü meyhanede
Masada 70'lik rakı su ile
Dertlerim çok büyük anlamaz kimse
Beşiktaş sevgisi böyledir işte
Yıllara meydan okurken aniden
Günlere mi esir düştük sahiden
Gözümden hayalin gitmiyor neden
Ben sana AŞIĞIM ULAN HARBİDEN!*

Erkek Semti

Maç günleri hayat erken başlar. Bayram sabahı gibidir. Akşam ne kadar geç yattığın hiç önemli olmaz. İşe gidecek gibi kalkıp, formanı giyip soluğu semtte alacaksın. Kahvaltıyı yapıp erken saatte demlenmeye başlayacaksın. Mekana ilk gitmenin gururunu hiç anlayamasan da bu gururu yaşamak için her hafta daha erken yola çıkmaya mani de olamazsın. Semte dışarıdan geliyorsan yaklaştıkça havanın nasıl değiştiğini çok net görürsün. Her bir adımda erkekler daha bir erkek, kadınlar biraz daha erkek... Kolay değil burası Beşiktaş!

Nam-ı diğer "Erkek semti":

*Gündoğdu, hep uyandık
Stadlara dayandık
Beşiktaş'ın uğruna da
Bayraklara dolandık
Semtimiz erkek semti
Aşık eder herkesi
Üzerimden eksilmesin*

*Bayrağının gölgesi
İşte biz kötü günde
Hep omuz omuzayız
Övünmek gibi olmasın
biz Karakartallayız...*

İşin gücün ne olursa olsun, sosyal statün ne olursa olsun, cebinde ne kadar para olursa olsun, burada herkesle eşitsin. Ve bu eşitlik hissinin o kalantor abilerin suratında yarattığı mutluluğu görsen şaşırırsın. Beşiktaş aşkı paydasında toplanan insan çeşidini böylesine kol kola, böylesine omuz omuza görmeyi Che Guevera bile hayal edememiştir. Öyle ya erkek semtine geldiğinde artık:

Ne para, ne araba, ne de manita...

Duysun alem böyle aşkı, seviyoruz Beşiktaş'ı...

Maç saatine doğru, kafalarla beraber, insanlar da güzelleşir. Masaların, sandalyelerin üstünde gözü yaşlı insanlar görürsün... Atıkları havadadır. Söyledikleri besteyi dinlersen senin de gözlerin dolar:

*Sen benim her gece efkarım, gözümdeki yaşım,
sigara dumanım, sen benim damarımdaki kanım,
alınımdaki yazım, şanlı Beşiktaşım.*

Kalbimin en orta yerinde

büyük bir yangın var alevler içinde,

Beşiktaş sana yemin olsun.

Bitmeyecek sevdan mezarımda bile.

"Ölürsem beni İnönü Stadı'na gömün!"

Bu beste söylenirken kiminin aklından, Trabzon deplasmanında emniyet müdürünün karşısına geçip "Biz buraya 80 kişi geldik amirim, 79 kişi dönmeyiz!"

diyerek dava arkadaşlığının kitabını yeniden yazan, bütün zamanların en büyük tribün lideri, son holigan Optik Başkan geçer, kimininkinden de cilt kanserinden gencecik yaşta vefat eden ve "Ölürsem beni İnönü Stadı'na gömün" diyen Berk Öksüz'ün İnönü Stadı şeklinde tasarlanan mezarında, formlarıyla bu besteyi ağlaya ağlaya söyleyenlerin kalpleri parçalayan görüntüsü...

En son yolluk kadehleri alıp, ağaçlı yoldan yürürüz vuslata doğru... Ucunda sevgiline kavuştuğun bu yol, dünyanın en güzel yoludur. Sırf bu an için bölünmüştür uykular. Sevinmek için değil, sırf görmek için gideriz Beşiktaşımıza, gözümüzde iki damla yaşla... Çünkü O'na gitmediğimiz gün, öldüğümüz gündür...

Ayça Derin Karabulut

Babam...

Sizinki de değildir biliyorum, soğuk gözükür belki bazıları ama hepsi yufka yüreklidir. Benim babam da hiç soğuk bir adam değildi; fakat şimdi buz gibi bir mermere 'babam' diye sarılıyorum.

Babamla telefonda konuşmuştum. O işte o malum olay başına gelmeden, yani işte babamın zorunlu gidişinden 7 saat önce... **Son 7 saatimiz kaldığını bilmiyordum. Babamla son 7 saatim kaldığını bilsem ne yapardım onu da bilmiyorum. Fakat onun adına telefonda son basışım, bana son "Alo" deyişi, benim ona son "Baba" deyişim olduğunu bilseydim ayaklarının altını öperdim.** Onun son nefes alışları olduğunu bilseydim, son olmasın diye her şeyimi verirdim. Bilseydim o gece eve gitmez, yanına giderdim. Sabah 6 buçuğa doğru birden uyandım. Annem sesleniyordu.

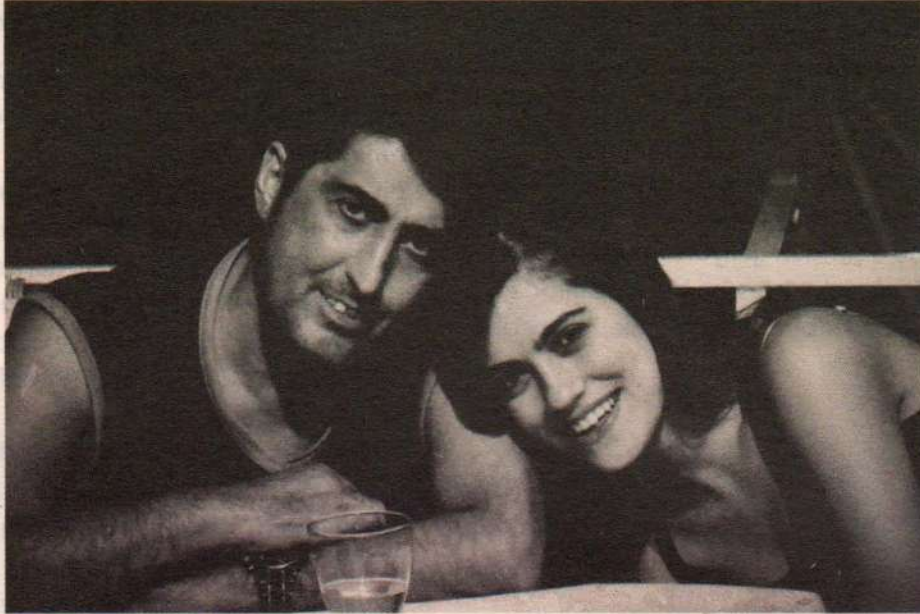
"Kalk, baban fenalaşmış." "Nasıl yani?" dedim. "Baya işte, ağabeyin aradı hastanedeymiş" dedi. Aksilik o gece bütün aile bireyleri yanında değiliz. Sırayla kalıyorlar yanında. O gece babam çok sevdiği ablasıyla kaldı. Bütün gece dua etmiş. "Ayça gelecek yarın" demiş halama.

"Zaten konuşacaklarım var onunla" demiş. "Buradan bir çıkayım, planlarımız var." demiş. Gidecektim o gece. Ama gitmedim. "Gelme geç oldu, yarın gelirsin" demişti. **Eve gittim, uyudum. Babam son nefeslerini verirken ben uyudum. "Çocuklarıma iyi bakın" demiş. "Kızım size emanet, oğluma kır düğünü yapın..."**

Hastaneye nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum. O yol nasıl geçti? Babamla geçirdiğim yıllar nasıl gözümde canlandı? Bilmiyorum. Arabanın arka koltuğunda bütün yol boyunca dua ettiğimi ve "N'olur benim ömrümden al, babama ver Allahım!" diye yalvardığımı hatırlıyorum. "N'olur babama bir şey olmasın" dediğimi hatırlıyorum. 5. kata çıktık. Makine sesleri geliyordu içeriden, bir de kısık kısık nefes alış veriş. Oh nefes alıyordu...

İçeri almadılar hiçbirimizi, kapının önüne oturdum ve "Baba ben buradayım!" dedim... "Baba" diye seslendim. "Buradayım, sakın!" dedim. Bağırardım, seslendim, konuştum. Duydu mu bilmiyorum. 1 saat geçti, 2 saat geçti. Hastaneye arkadaşlarım geldi. Kötü bir şey olursa diye, babama bir şey olursa diye geldiler. Ben 'babam ölürse' iyi olayım diye geldiler. Bir daha hiç iyi olamayacağımı bilmiyorlarmış gibi... Telefon çaldı, aşağıdaydım. 5 kat aşağıda. Annemi aradı babamın en yakın arkadaşı. Annemin yüzündeki o ifade, yüzüme bıçak gibi vurdu. Ben o anı ne zaman hatırlasam, hep yüzümde aynı acıyı hissederim. Hep kalbim aynı

acıyla sızlar. İçimde çok derindeki o yara sızlamaya başlar. Ben tam o anda koşarak hastane bahçesinde bağırmaya başladım. Bağıracağım mavilik kadar acı doldu içime. Geri dönüp babama koştum. Yanına girdim. Babam ben içeri girince gülümsedi. İnanır mısınız bilmem. İnanmazsanız da inanmayabilirsiniz. Ama ben içeri girdiğimde babam

gülümsedi. İlk ben girdim yanına. Babamı ilk ben gördüm. Dokunamadım, sonra 'babam o benim' dedim. Sarıldım. Öpemedim ilk önce ama soğuktu ki babam hiç soğuk bir adam değildi. Neden soğuktu? Sonra öptüm. Ben babamı zaten çok sık öperim. Ama babam neden soğuktu? Anlamıyorum. Sonra anladım. **Eve geldiğimizde babam yoktu. Kıyafetleri, arabası, ayakkabıları duruyor. Babam yoktu. Bir yere gitmiş olmalıydı. Kalabalık çünkü evimiz. O gece babamsız uyudum. Onun yatağında uyudum, onun tarafında. Gelirse kaldırır, 'Hadi güzel kızım yerine yat...' der dedim. Ya da yanıma kıvrılır. Gelmedi.**

Sabah oldu, Pazar günüydü. Ev hala kalabalık. Bir hareket

var bu sefer ama. Baktım babam hala gelmemiş. Gelecek dediler. Bir sürü arkadaşım geldi. Babamın arkadaşları da. Sevdiğim insanlar, patronlarım, iş arkadaşlarım, en yakın arkadaşlarım, ilkokul arkadaşım, liseden arkadaşlarım, üniversiteden arkadaşlarım. Çok kalabalıktı, herkes gelmişti.

Babam hala gelmemişti. Sonra biz gittik babama. Babam yoktu. Babam oradaydı ama yoktu. Bir insan hem bu kadar var olup hem de ancak bu kadar yok olabilirdi. Ölüm var ile yok arası bir şey miydi? Babamı omuzlarında taşıdılar. Babamı omuzlarından indirdiler, bir arabaya koydular. Evimize getirdiler son kez. Babama haklarını helal ettiler. Babamı aldılar, götürdüler. Ben durur muyum? Babam nerede ben orada. Ben de gittim.

Babamı gömdüler. Ben baktım. Babam oradaydı ama babam yoktu. Bense sadece bakıyordum. Babam işte. Oradaydı. 1 hafta önce ayaklarını ovuyordum evde. Çok şişmişti. Ödem mi ne olmuş. 'Ovsana' diyordu, ovdum. Gülüyordu, gıdıklanıyordu babam..

Meyveyi çok severdi. En son çilek yedik beraber. Oh bir güzel hazırladım, pudra şekeri de döktüm. Yatağına gittim. Fotoğraf çektik. Çok severdi. Çekmeyi de, çekilmeyi de.

- Çek bakıyım, Kadir inanır bakışı yapayım sana, derdi.
- Sen çek şimdi baba, derdim. Hep arkamdaki manzarayı alırdı, ben kızardım. Beni çeksene diye.
- İkinizi alınca daha güzel gözüküyor, derdi. Babam beni güzel manzaralar gibi görür, gözü daldı.

Öyle çekerdi, bildiği gibi.

Keman çalmamı çok istiyordu. 3 sene çaldım, en çok onun için. Çalamıyordum, yay çekiordum ilk derslerde. Evde herkes sestem rahatsız olurdu. O benim boş yay çekişimi severdi.

Babam beni çok severdi.

Babamı işte, gömdüler sonra. Dua ettiler, rahat uysun diye. Burada rahat uyuyamıyordu, hep öksürüyordu, nefes alamıyordu. Şimdi rahat nefes alsın diye. Adını yazdılar bir taş. AYDEMİR KARABULUT yazdılar. Benim heybetinden hiçbir yere sığdıramadığım babamı, babamın adını bir tane taşın üstüne yazdılar.

Babamdı o. Onun adı.

Ayaklarının şişliği indi mi?

Ovabilir miyim biraz daha?

Dua ettik, 'hadi' dedi biri.. Ben robot gibi, nereye çeksen oraya gidiyorum. Kontrol edilebiliyorum kolayca. Eve gittik. Ben onun yatağına yattım yine. Gelirse yanıma kıvrılır diye.

Hala gelir kıvrılır diye onun tarafında yatıyorum. 1 sene oldu. Gelip hadi yatağına yat kızım, desin diye bekliyorum. Her Pazar mezarının başına gidiyorum. Önceden mezarlıklardan korkan ben babamın mezarında huzur buluyorum. Dua ediyorum. Şükrediyorum. Asla isyan etmiyorum. Çünkü

babamla geçirdiğim koca bir 21 yıl var, gurur duyuyorum. Tabi babam gelip 'hadi yatağına yat kızım' demiyor. Gelmiyor da.. Demeyecek, gelmeyecek biliyorum. Çünkü giden geri gelmiyor. Çünkü ölüm dediğin şey garip. Dayanamam, yaşayamam diyorsun. Ama yaşıyorsun. Ölüm dediğin şey bir garip işte

dedim ya. Büyükler orada daha huzurludur, diyor. Eğer öyleyse ölüm korkulacak bir şey değil tabii.

Çok sevdiğiniz birini kaybedince herkesi haddinden fazla sevmeye başlıyorsunuz. Yolda tanımadığınız bir insanı bile daha çok önemsiyorsunuz. İçinizde sürekli kanamaya hazır ve nazır bir yara. Biri canınızı yaksa ilk oranız acıyor. İnsanın canı

neredeyse en çok orası acıyor.

Babam benim canım, en yakın arkadaşımdı. O öldüğünde günlerce 'Beni bir daha kim böyle sevecek?' diye ağladım. Hayatın çok da önemli bir şey olmadığını böyle anlıyorsunuz, demeyeceğim. Çünkü ben babamı kaybettikten sonra her şeyi daha çok ciddiye almaya başladım. "Yahu benim babam öldü? Daha ne olabilir?" diyemiyorum. Bu sefer her şeyi daha büyük bir hassasiyetle yapıyorum, çünkü babamı üzmemem gerekiyor. İssiz bir adaya düşsem yanıma ne alırım bilmiyorum. Fakat sihirli bir değneğim olsa babamı geri getirirdim, sadece bunu biliyorum.

Çünkü babanız gidince, bir omzunuz düşük geziyorsunuz. Sizi tuttuğu yerden düşüyorsunuz. Cemal Süreya şiirinde 'Sizin hiç babanız öldü mü? Benim bir kere öldü, kör oldum...' der. Aynen öyledir, öyleymiş.

Çünkü babanız gidince, içinizden bir şey değil birçok şey kopup gidiyor. Ben çoğu duygumu babamla beraber gömdüm o toprağa. Babam olsa her şey daha iyi olurdu. Babam olsa daha güçlü olurdu. Babam olsa korkmazdım. Babam olsa... Babam olsa...

Eğer hala gözlerinizle görebildiğiniz, dokunabildiğiniz ve koklayabildiğiniz bir babanız varsa; lütfen gidip koklayın, görün ve dokun.

İşte ben 8 Haziran 2013'te yüzüme buz gibi bir su çarptım, uyandım.

Babam beni çok severdi. Ne büyük şans...

Sevmeyi, sevmeyi ondan öğrendim.

Sizinki de değildir biliyorum, soğuk gözükür belki bazıları ama hepsi yufka yüreklidir. Benim babam da hiç soğuk bir adam değildi fakat şimdi buz gibi bir mermere 'babam' diye sarılıyorum. O sabah o hastanede neden o kadar soğuktu, şimdi anlıyorum. Babamı nereye götürdüklerini artık biliyorum. Ayaklarının neden şiştiğini de.

Beni görünce neden güldüğünü de. Soğuktu belki evet ama ben biliyorum, benim babam dünyanın en sıcak yürekli adamıydı.

Babam beni çok severdi.

Erdoğan Emir

Rojava - Kobane'de Özgür Halk Kervanı

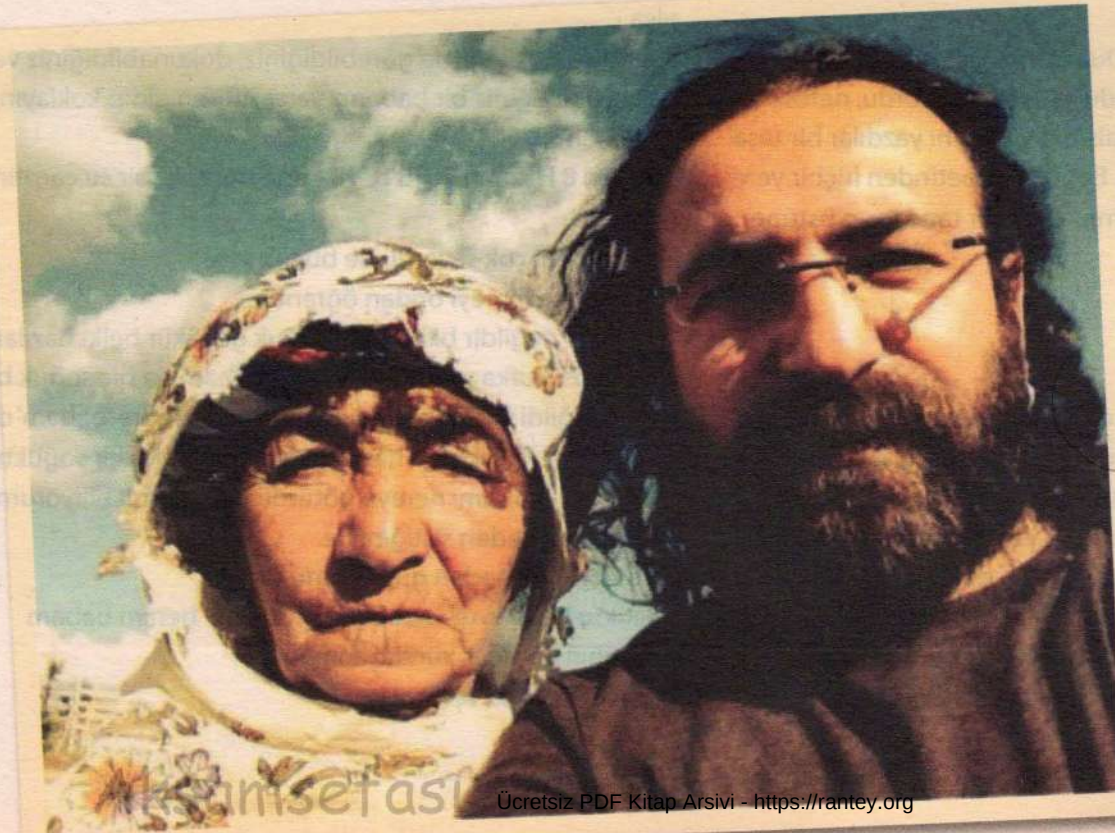
Yüreği, kalbi sevgiyle dolu bir halk zorunluluğun dayattığı bir savaşla karşı karşıya. Ve ona var olması için sunulan tek tercih mücadele etmek.

İŞİD çetesinin Kobane'ye vahşi saldırılarına karşı duyarlılık geliştirmek amacıyla bir grup akademisyen-oyuncu-sinemacı ve müzisyenle Kobane sınırında halkın oluşturduğu nöbet çadırına doğru yola koyulduk. Bütün dostlarımızın iradesini oraya taşımak kıymetli bir çabaydı. Kamuoyunda farkındalık duygusu geliştirmek, karınca kararınca bir gündem oluşturmaktı amacımız. Yalnız olmadıkları duygusunu büyütmek elbette önemli bir motivasyondur.

Bu saldırıları okumak, duymak, saldırıların üzerine tartışmalar yürütürken oluşan algımız ile olanı yerinde gördüğümüzde oluşan algımız çok başka oldu. Halkın o seferberliğine tanık olup, karşılıklı sevgi ve mücadelenin nasıl erdemleştirdiğini görmek bütün ezberi bozuyor. İnsana daha somut düşünme ve algılama olanağı sağlıyor. İŞİD çetesinin karşısında gerçek bir halk seferberliği, gerçek bir özgür halk mücadelesi verdiklerine tanık olduk. Bu batılı emperyalistler açısından oldukça sorunlu ve hükmü zor bir durumdur. Fakat hiçbir toplumsal karşılığı olmayan, savaş hukukunu hiçe sayan, insan kesen doğrayan ve insan başlarıyla futbol maçı yapabilen paravan örgütler üzerinden halk direnişini kırarak alana hakim olma gayreti içindeler... Bu yeni bir savaş stratejisi. Şimdi bakıldığında fethetme arzusundan bir şey kaybetmemiş fakat stratejik olarak yeni yol-yöntemler belirlemiş bir noktada olduğunu görüyoruz. Nedir diye soracak olursak; çetevari örgütler üzerinden alana hakim olma çabası. İşte bu da savaşın taşeron yapısı. Fakat bu içi boş oluşumların yeryüzünde farkında olan halklar nezdinde ne hükmü ne de hikmeti vardır. Sınırın

hemen yanı başında patlayan toprakların, ne idüğü belirsiz ceberutların direnen halk için ne kadar manasız ve sıfatsız kaldıklarını gördük. Elbette karanlığı bölen ışıldayan savaş gereçleri, boşluğa düşen her ses bir kaygı, endişe ve bir telaşa yol açıyor. Bu bir korku değil. Sadece yüreklerindeki büyük sevgi hazinesinin yarattığı bir kaygı. Birinin canının acımış olabileceği düşüncesi. Bir yaşamın bitmiş olabileceği üzüntüsü. Her şeye rağmen bu dezavantajlı savaş koşullarını ortak bir beyan ve iradeyle avantaja dönüştüren Kürt halkı özgürlüğe inanmış ve bu inanmışlık duygusuyla büyük bir zafere kapı aralamış durumda... Sınır boylarında önemli noktalara kurulmuş çadırların dışarıdan nöbeti devralmaya gelenlerin halkta yarattığı motivasyon muazzam.

Yalnızlıkla ilgili çözemedikleri bir şeyi kalmamış olmalarına rağmen, yollar aşip yanlarına yol olanlara ciddi bir sevgi pay ettiklerini ve bunu koca ulu bir hürmete dönüştürdüklerini belirtmeden geçemeyeceğim. Gelen İŞİD ölüm haberlerini bir coşkuya dönüştürmeyen, en nihayetinde bir insan olduğu gerçekliğinden uzaklaşmadan saygı gösteren bu halk o sebeptendir ki bu kadar büyüdü. Yüreği, kalbi sevgiyle dolu bir halk zorunluluğun dayattığı bir savaşla karşı karşıya. Ve ona var olması için sunulan tek tercih mücadele etmek. Ve maalesef sonuçları kimileri için o kutsal topraklarda erdemin beşiğinde sonsuzlaşmak. Her kim isek ne isek bir önemi yok. Fakat insani normlara yakın bir algı ve telaş içindeyseniz bu vahşet hepimizin sorumluluğundadır. Aksi takdirde insanlık önemli bir yanını kaybedebilir.

Mexbula Xeli

Annem..
Sonsuz seyir.
Koca alem.
Bir evliya misali sözü hiç terki
diyar etmedi o kadim derviş diyarı
Dersim'i..
Olmuşlar aleminde cehaletin kul
üzerindeki varlığını yıkarak bir
erdeme dönüşüp
kendini alemin kamil sözüne
vazifelendiren bir derya...
Öğretileri ve yaşam
alışkanlıklarıyla bizde sürekli bir
terazi olabilmeyi becermiş ve
hem kendimize haliyle
doğada saklı keramete karşı doğru
durabilmemize ve aşkla bir ilişki
geliştirmemize varlığıyla vesile
oldu. Onun muhabbet bahçası
güldür gülistandır ve güzeldir.
Muhabbet kapısına yakın
durduğunda sırrı hikmettir ki vakıf
olana, gönül gözü açık
bakana sırrı da ayandır...

Deniz Güldal

Çok cahilsin keşke okusan!

“Arkadaş sen bir bok bilmiyorsun. İşin kötüsü bir bok bilmediğini de bilmiyorsun” demişti rahmetli Aziz Nesin. Modern zamanın cahil paratoneri İlber Ortaylı ise anlamlı bir katkı yaptı bu tanımlamaya; “Esas ayıp olan cahillik değil, yarı cahilliktir. Çünkü cahillik bir tutarlılıktır. Oysa yarı cahillik bilmeyip de, biliyor gibi yapmaktır. Öylesi çok tehlikeli...”

Bu kafa tam bir cahil kafası. Yepyeni, dumanı üstünde dergimizin ilk sayısında cahillik konusunu en çok bilenden, İlber Hoca’dan dinleyelim dedik. Aslında dalgasını geçtiğimiz ama karşımızda acı bir gerçek olarak duran kanayan yaramız cahillik konusunu **‘Cahil nedir, kime denir?’** diye açtık. İlber Hoca açtı ağzını, yumdu gözünü... Size de **‘Çok cahilsin keşke ölsen’** demelerini istemiyorsanız İlber Hoca’yı bir dinleyin.

‘Asıl ayıp olan yarı cahillik’ en çok da bu kızdırır sanırım İlber Ortaylı’yı. Çünkü ona göre **‘Cahillik ayıplanacak bir şey değildir. Hatta o tutarlılıktır. Asıl ayıp olan yarı cahilliktir... Her şeyden biraz bilip hatta pek çok şeyi hiç bilmeyip, işin ehli gibi konuşmak, uygulamaya çalışmak bizim genlerimizde var.**

‘Bir şey bilmeyene kızıyor musunuz?’ diye sorduğumuzda da Hoca’ya **‘Hayır bilmeyene tabii ki kızmam. Bilmeyip de biliyormuş gibi olana kızıyorum. Çünkü bunlar milleti millete kırdırabiliyor. Çok tehlikeli olabiliyorlar’** diyor yine her zamanki kendinden emin tavrıyla. Cahilliğimizi o kadar içten ve sıcak anlatıyor ki ister istemez kabul ediyoruz. Ona soğuk biri diyenlerin akıl tutulması yaşadığını daha iyi anlıyorsunuz.

Çeyrek Çepelek Cahiller

İlber Hoca bu, kendisine ‘soğuk nevale’ diyenlere kayıtsız kalır mı? Yapıştırıyor cevabı; **‘Onlar çeyrek çepelek cahiller!’** Bence bu söz tam tanımlı bazı **‘Çok cahilsin keşke ölsen’** dediklerimiz için.

Tabii konu cahillik ve İlber Hoca olunca, hakkında sosyal medyada dolaşan ‘capsleri’ de sormadan olmazdı. Tüm cesaretimizi topladık, onu da sorduk Hoca’ya... Mizah unsurunun hayatımıza tamamen girdiği, bazı şeylere katlanmamızı bir nebze de olsa sağlayan ve Gezi Parkı sürecinden itibaren popüler olan ‘Caps’ kültürü İlber Hoca’yı da vurdu. Vurdu diyoruz ama yapılan her caps

yapan kişinin zekasına hayran bırakmaktan başka bir şey de yapmadı aslında. Öyle zekice şeyler çıktı ki İlber Hoca da kayıtsız kalamadı. Beğenmediği bazı capsler olsa da kendine gülmek hiç bu kadar hoşuna gitmemiştir. Hoca’ya soruyoruz **‘Kızıyor musunuz?’** diye bir şikayeti yok **‘Güldüren şeye neden kızılır?’** diyor ama bazı caps’lerin fazla kaçtığını düşünmüyor da değil.

Ürperdiği, biraz da fazla olduğunu düşündüğü caps ise **‘Adolf İlber’** olanı.

Gözleri kocaman açılıyor şikayetini söylerken: Aman Allah’ım!

Aslında hocayla tarih falan da konuşacaktık ama baktık ki bu cahil muhabbeti pek bir güzel daha derin sohbetleri öteki sayılara, öteki sayfalara ayırdık. Hocanın tüm cahillere tek tek selamı var ama siz üzerinize alınmayın, zaten biz de alınmadık, kısaca herkese selamımı söyleyin dersiniz dedi... Biz hocanın yalancısıyız vallahi aynen öyle dedi!

Tayibe Önel

E-5'in kralları

Metrobüs, metro, otobüs, minibüs, vapur.. Günlük hayatımızın olmazsa olmazları! Peki yolculuk sırasında hem muavin, hem yolcu olduğunuz kaç ulaşım aracı var?

Bir durağa dalıyor minibüs önünde sıralanmış otobüsleri sollayarak, kapısı açılıyor. Birkaç kişi biniyor, bir kişi kafasını uzatıp soruyor, "PTT Hastanesi'nden geçer mi?", "Geçer" diyor şoför, yolcu tekrar soruyor "Geçer mi?", Şoför "Geçer". Emin olamayıp dönüp içerideki yolculara soruyor. Binip binmemek arasında hala kararsız "Geçer mi?" Şoför 'Allah Allah' edasıyla başını sallıyor. Sonra minibüsteki tüm yolcular hep bir ağızdan "geçer geçer" diyor, 'ulan bineceksen bin' der gibi ve emin olmaksızın biniyor yolcu...

Paris'ten de geçer Londra'dan da...

Bu diyalog hemen hemen her gün onlarca kez yaşanır; 'Geçer mi?' Bir keresinde bir arkadaşımın başına şöyle bir olay gelmiş. Minibüs şoförüne girdiği her durakta 'abi şuradan geçer mi, buradan geçer mi?' diye sorular yöneltilir, en son bir durakta kafasını minibüse uzatan bir yolcu alakasız yönler sorunca şoför delirir ve bağırmaya başlar, "Geçer kardeşim geçer, Paris'ten de geçer, Londra'dan da..". Bir sıcak Ağustos sabahı... Minibüsle İstanbul trafiğindeyiz. Sabahları insanlar biraz fazla nemrut oluyorlar, bu sadece minibüsler için geçerli değil... Herkes bir suratsız bir suratsız, bindiğiniz gibi insanları görünce ineceğiniz gelir. Kimi uykusunu alamamış yüzü gözü şiş, kimi işine yetişme derdinde... Bir agresiflik ki sormayın... Bir şey olsa da nasıl tersleşem bakış... Minibüs girdiği her durakta uzun süre duruyor, üst geçitte yürüyen insanlara bile korna çalıyor, 'haydi gel' diye... "Kaptan işimiz var, acele", "İşe geç kaldık", "Binen bindi, hadi" söylentileri başlıyor hemen, bir durakta birkaç dakika bekleyince.. Şoför bazen duymuyor -duymamazlıktan geliyor- bazen de **'ekmek parası'** diye cevap veriyor. Bazı zamanlarda özellikle sabah ve akşam saatlerinde şoförlerin bu ısrarını anlayamazsınız, doldu işte daha neyin telaşı... Yok, illa ki o 3 kişiyi de sığdıracak kenara köşeye... Duraktan kalkıyor minibüs, şoför aynadan yolculara şöyle bir baktıktan sonra 'ücretler lütfen' diyor. 50'li yaşlarında

bir kadın önündekini uzun uzun dürttükten sonra para uzatmayı başarıyor. Şoför, "50 kuruş daha var mı, yoksa boşver." "Bozuk yok oğlum" diyor kadın. Şoför gülümsüyor: **"Canın sağolsun."** Şoför ara ara sesleniyor, "Para üstü isteyen ücretlerini uzatamayan." Eskiden muavinler vardı bu işi yapan ama artık yolculardan oluşan gönüllü pardon zorunlu muavinlere bıraktı yerini. Minibüsün ön tarafındaysanız **kurtuluş yok, mesai sırası size geçmiştir.**

Hem yolcu hem muavin

Ve başlıyor bizim de mesaimiz... Şuradan bir Göztepe, buradan da metrobüs, şuradan şu ama bak karıştırma onları diğeri metrobüs... Şunu uzatabilir misiniz 1 kişi, neresi bu, bilmiyorum ya anlamadım

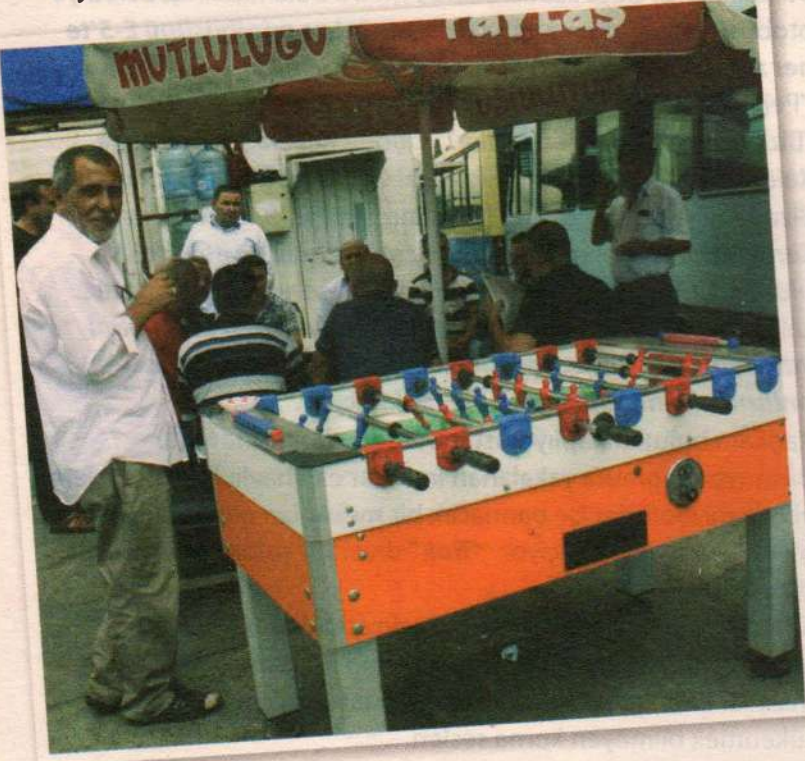
arkadan uzattılar işte... Sürekli bir para alışverişi, sizin kafanız karışsa da şoförün kafası hiç karışmıyor, otomatiğe bağlamış gibi bir gözü yolda, bir eli direksiyonda, diğeri eliyle de ücretlerle uğraşıyor. "Galiba buradan metrobüstü." Sesleniyorum arkaya, "3 kişi miydi bu?" Yolcu panik bir ses tonuyla, "Hayır 2 kişi". Bazen para üstleri de karışabiliyor, "Ben 1 kişi demiştim ama bu para eksik." Bir yolcu da sinirlenerek, "20 liramın üstü hala gelmedi" diyor.

Yeni Sahra'ya geldik mi?

Şoför aynı zamanda yolda ilerledikçe sürekli durakları da sayıyor; Bostancı Köprüsü, PTT Hastanesi, Kozyatağı... "Beni biraz ilerde at kaptan" "Ya pardon Yenisahra'ya geldik mi?" Aman bir de geçmiş ol o durağı... "Ama binerken beni orada indirin diye söylemiştim" sinirle, söylene söylene iniyor yolcu. Onlar insanları taşırlar, taşırlar ama tek bir kula da yaranamazlar. Bir minibüs şoförü tiplmesi vardır insanların aklında. Kaba saba, pervasız... Kendi deyimleriyle '2. sınıf insan muamelesi' görürler. Onlar **İstanbul trafiğinin yaramaz(!) çocuklarıdır**; minibüs şoförleri... Albert Einstein der ki; **Önyargıları parçalamak atomu parçalamaktan zordur.** Bir de kendi ağızlarından dinleyelim diyoruz, minibüs şoförleri nasıl insanlardır...

Kimseye yaranamayan şoförler

Harun Ay, 30 yaşında, Kırşehirli. 15 yıldır Harem-Gebze hattında çalışıyor. "Minibüsçüler öyle bir görünüm sağlamışlar ki... İnsan sıfatı yok yani minibüsçülerde. Bizi insan olarak görmüyorlar neden bilmiyorum. Biz insanlara ne yapıyoruz? Biz insanları taşıyoruz hizmet veriyoruz ve karşılığında küfür işitiyoruz. Yüzümüze belki söyleyemezler de **arkamızdan onlarca küfür ediyorlardır.**"

Harem'deyiz minibüs şoförlerinin ana durağında. Sabahki o bunaltıcı sıcak ve güneşli hava yerini yavaş yavaş kara bulutlara bırakmaya başlıyor.

Harem-Gebze hattında 346 minibüs, bin 260 şoför bulunuyor. Şoförler vardiyalı olarak 6 saat çalışıyor. Harem-Gebze Anadolu yakasının en bilinen hattı. İşçisi, memuru, öğrencisi hemen her kesime hizmet veren bir hat. Yani genel izleyici kitlesine sahip. Şoförlerin Harem'deki durakları İDO Arabalı Vapur İskelesi'nin hemen karşısında. Sıra sıra dizilmiş Harem-Gebze minibüsleri. Küçük bir alanda bir şemsiyenin altında toplanmış şoförler. Yer bulan oturmuş, bulamayan ayakta içiyor çayını. Seferden sonra bu alanda dinleniyorlar. Hemen yan tarafında konteyner var çaylar orada yapılıyor. Bir de bir langırt çarpıyor gözümüze... Deyim yerindeyse bir dokunup bin ah işitiyoruz şoförlerden... Hayrettin Cebe, 20 yıldır bu işin içinde, aile mesleği. 10 senelik de şoför, iki senedir de Gebze Harem Yardımlaşma Derneği'nin yöneticiliğini yapıyor. **"İmkanlarımız kısıtlı, mekanımız yok."** diye başlıyor anlatmaya Cebe sinirli ve öfkeli. Diğer şoförler de ona hak veriyor. "Harem-Gebze 24 saat çalışan bir hat. Adam, 65 km yol yapıyor, 1 buçuk saatlik yoldan geliyor. Dünyanın stresini yemiş, bu adam buraya geldiğinde üstündeki yorgunluğu atacak ki, yola çıktığında hem kendini hem de taşıdığı yolcuyu sağlıklı bir şekilde götürsün. Ama mekanımız yok" konuştukça sinirleniyor Cebe, eliyle masa etrafında toplanmış şoförleri gösteriyor, "Adam gelmiş 1 buçuk saatlik yoldan güneşin altında oturuyor. Rahat edebilecek, dinlenebileceğimiz bir ortamımız yok. Bu adamdan ne sağlığı bekleyebilirsin ki..."

Orası Avrupa, burası Afrika

Harem-Gebze şoförlerinin hepsi aynı dertten, dinlenebilecek bir mekânlarının olmamasından muzdarip, İDO iskelesini gösteriyor hepsi "Onların çok güzel tesisleri var ama..." diyerek.

Cebe, "O tesisi al buraya koy. Lavabosu var, mescidi var, içinde ufak tefek sosyal yapabileceği şeyler var. Yok yani burası çöplük. Orası Avrupa burası Afrika. Biz aramızda öyle diyoruz; Avrupa-Afrika. Arabadan indiğimiz zaman elimizi yıkayacağımız bir yer yok. **1200 şoförün dinlenebilecek ortamı yok.** Bu şoförden ne verim bekliyorsun. Adam yolda, zaten sıkıntı stres. Çeşmemiz de yok burada, kapandı, tesisat yok. Suyu bidonlarla taşıyoruz. Ağrı'nın bilmem ne köyünde bidonlarla taşıyorlar ya... Aynen biz de öyle."

"Eski yerimizde **kütüphanemiz vardı, TV odamız vardı.** Rahattı yani orası. Geliyorduk, kitap okuyabiliyorduk, **ufak tefek oyunlarımız vardı,** stres atabiliyorduk. Bizi oradan alıp topraktan bir yere verdiler. Belediyeye müracattan bir sonuç alamadık. Sonra oraya otopark yapıldı. Para var çünkü o işte, rant var. Biz de dedik parasını verelim ama bize vermediler. Oradan oraya yerimizi değiştirdiler. Hizmeti veriyoruz, tamam karşılığını alıyoruz maddi olarak ama o da yeterli değil. Bize devlet garanti vermiyor. Ne halin varsa gör diyor. Belge ister, belgelerin hepsini tamamlarız. Arabaların dizaynını istiyor onların hepsini tamamlarız. Bizim isteklerimize geldiği zaman mesela görüyorsunuz işte." Durağa yeni giren aracı gösteriyor Cebe, "1 buçuk saatlik yoldan geldi şimdi. Düşünün yüzlerce insanla muhatap oluyor; kulağı çalışıyor, ağzı çalışıyor, eli çalışıyor, ayağı çalışıyor gözü çalışıyor. O psikolojiyle geliyor buraya oturuyor 20-30 kişi bir arada."

En büyük eğlencemiz 'langırt'

Dört şoför langırtın başında oyun oynuyor şakalaşıyor. Cebe onlardan yana dönerek, **"İşte en büyük sosyal aktivitemiz"** diyor ve ekliyor, **"Başka da bir alternatifimiz yok."**

Bir başka şoför karışıyor söze, "Bizim istediğimiz 100 metre karelik bir dinlenme alanı. Başka da bir isteğimiz yok. Önceki yerimizden memnunduk. Çok mağduruz burada. Düşünün bir fabrikanın lavabosu yok, mescidi yok."

Hayrettin Cebe, **"1200 kusura şoför var, ailelerle falan 10 bin kişi yapıyoruz. Bildiğiniz Koç'un bir fabrikası. 1200 kişilik fabrikayı sen hor görüyorsun. 60 kişilik fabrika çıkıyor 2 gün grev yapıyor. Hakkını alıyor.** Bizim öyle bir imkanımız yok. Biz böyle bir şey yapsak, belediye karşımıza zorluklar çıkarıyor. Biz

400-500 şoför bir araya gelip basını da çağırıp anlatırız ama 1 saat sonra yolda her taraf zabıta, polis... Çeşitli bahanelerle ceza yazarlar. Başbakan bir mitinginde dedi ki yapılan tüm eylemleri kendime partime yapmış kabul ederim. Hadi gel de yap. 400 şoförün vebalini alamayız. Adamın geçim kaynağı sadece bu." Yağmur yağmaya başlıyor inceden inceden... Yolcular birikiyor sıradaki minibüsün önünde. Oturan şoförlerden biri ayağa fırlayarak sesleniyor arkadaşına, **"Hooop, sıra bendeydi!"**

Ayakta yolcu polemiği

Yolcularla bir problemlerinin olmadığını hayatlarının monoton olduğunu söylüyor şoförler. Sıradanmış her şey... Harun Ay, **"Yolcularla yaşadığımız tek sorun yük ve eşyaları.** Büyük valizleri oluyor, valizleri koridora koyuyorlar. Bazen yükü olan insanları almak istesek de alamıyoruz. Alsak polis ceza yazıyor. Polis koridorda herhangi bir eşya görmek istemiyor. Bunu yolcuya anlatmamız çok zor oluyor. Anlatsak da anlamıyorlar."

"Ayakta yolcu almanız yasak mı?" **"Evet yasak."** "Ama alıyorsunuz..."

Ay, gülüyor ve biraz da suçluluk bilinciyle **"Ama mecburiyetten alıyoruz.** Arabalarımızın yakıt masrafı, mazot, lastik bakım bütün masrafları çıktıktan sonra, ayakta yolcu almazsak hiç yevmiye alamıyoruz. Bize arkadaşlardan haber geliyor polis ileride ceza yazıyor diye. O zaman almıyoruz. Bu sefer de yolcu diyor, vay efendim neden almıyorsunuz. Başka zaman alıyorsunuz da şimdi almıyorsunuz. Ee polis var diyoruz, bunu anlatamıyoruz. Aldığımız zaman da bu sefer de polislerle sıkıntı yaşıyoruz. Bu şekilde mücadelemiz devam ediyor." Cebe giriyor araya, metronun gelişle işleri sekteye uğramış. Biraz da bu yüzden ayakta yolcu almak zorunda olduklarını söylüyor. **"Metro geldiğinden beri biz buradan Kartal'a kadar 10 kişi alıyoruz. Oraya kadar 30-35 TL mazot yakıyoruz. Şoförün yemesi içmesi de eklenince eksi 20 lira zarara gidiyoruz Kartal'a kadar. Kartal'dan sonra ayakta aldığımız yolcu için de polis ceza yazıyor. 80-90 TL para cezası 10 puan da ehliyetinden gidiyor. Bir şoförümüzün 3 ayda bir ehliyeti alındı. 2 yıl ceza olunca adam bıraktı gitti, mesleğinden oldu.** Başka bir mesleği, başka bir geçim kaynağı da yok. Şoförlerimiz yollarda su satmaya başladı. Herkes birbirini tanıdığı için mağduriyetlerini gidermek için su alıyor yani." Hasan Ay'ın sırası geliyor, bizimle yaptığı sohbeti bırakıp direksiyonun başına geçiyor hemen.

Bu uygulamanın sadece minibüslerde geçerli olmasına tepkileri, Cebe "Bizim sıkıntımız belediyenin, emniyetin bize yaptığı **3. sınıf insan muamelesi. Minibüsü 3. sınıf görmesi.** Belediye otobüslerinde, trenlerde, metrolarda, metrobüslerde görüyoruz; insanlar Çin'deki gibi birbirini itiyor. O da toplu taşıma bu da toplu taşıma. Bizim ayakta aldığımız 10 kişi veya 7 kişi. Biz de kimse arkadan itmiyor mesela." diyor.

Minibüs şoförlerinin trafikte de pek sevilmediğinden bahsediyoruz. Özellikle duraklara bodoslama girmelerinden... Bu durumu şöyle açıklıyorlar, "Bu adamın para kazanması için belediyeyi geçmesi lazım, halk otobüsünü geçmesi lazım. Halk otobüsünden önce durağa girmesi lazım. O şoförün mücadele vermesi lazım. Arabalarımız yüksek olduğu için trafiği rahat görüyoruz. Ufak araba kullananlar alışkın olmadığı için 'şuna bak nasıl girdi' diyorlar. Ama dediğim gibi durağa erken girmek gerekiyor."

Gezi'deki gibi çadır kurarız

Harem-Gebze hattının kaldırılacağı söylentilerine geliyor konu, Cebe, "Metro 2017'de tamamen bitmiş olacak. Bizi bu konuda gelip kimse bilgilendirmiyor. Bizim sabah 3.30'da ilk arabamız başlar. Fırıncılar, halciler, gece mesaisi olanlar... **Bizim kendi sitemize binlerce teşekkür mesajı yağıyor.** Çünkü gece 3.30'da araba bulabiliyor. 4'ten sonra her 5 dakikada bir araba bulabilirsiniz. Gece saatin 2'sinde metro bulamazsınız, belediye otobüsü bulamazsınız, ama **Harem-Gebze minibüsünü E-5'te her zaman bulabilirsiniz."**

"Peki, bu hat kaldırılırsa ne olur?"

"Bizi burada geçici görüyorlar. 1 günde hallolacak burası da. Kaldırın bu hattı dedi mi? Bitti işte! Gezi'deki gibi çadır kurarız. Bize çözüm verilmezse yapacağımız şey bu, eyleme gideriz. **Sen 1200 kişiyi sokağa saldıgın zaman işsiz ne olacak? Ne olacak?"** Cumhurbaşkanlığı seçimlerini soruyoruz, "Napacaz çalışacak biz." diyor bir şoför. Cebe, **"Kemal Sunal'ın bir filmi vardı ya, hıyar tarlası ne olacak diyor ya... Hıyar tarlası onların olsun! Ama biz hizmet bekliyoruz."**

Kapkara bulutlar kaplıyor İstanbul semalarını... Yağmur bastırıyor. Yağmura yakalanan insanlar can havliyle minibüslere yöneliyor. Şoförler ise barınacak bir mekânları olmadığından minibüslerin içine geçiyor. **"Bak"** diyor bir şoför **"Barınağımız olsa böyle olmaz".**

Sıradaki minibüslerden birine biz de atlıyoruz. Güzelim İstanbul'uma yağmur yağmaya görsün 5 dakikada trafik kilit. İnsanlar ellerinde şemsiyelerle duraklara sıkışmışlar... Bitmek tükenmek bilmeyen korna sesleri...

Minibüs şoförlerinin araçlarının üzerinde hayata dair notlar düşülür. Şoförlerin derdini paylaşıp yazılar; umutlarını, özlemlerini... Bindiğimiz minibüste de iliştiriyor hemen gözümüze... **"Sarayımız yoktu ama KRAL hep bizdik"** Onlar E-5'in yaramaz(!) çocukları; delikanlı, öfkeli, sabırsız şoförleri... Onlar E-5'in kralları...

Musa Anter (Apê Musa)

1920-1992

"Gözlerimizin değil;
acılarımızın
uykuya ihtiyacı var."

"Türkiye'nin 55 yıllık
girdisinin çıktısının
yeminli canlı bir şahidiyim. Hem
yalnız şahidi mi? Sanığıyım,
mahkumuyum, tanığıyım."

"İstanbul'da bir hammalla
tanıştım: Parmakları kesikti. Ne
oldu parmaklarına diye sordum.
Dedi ki: Bu parmaklar Dersim'de
katliama karıştı, ben de onları
kestim. Eğildim ayaklarını öptüm
onun..."

Ve cellat yatağında uyandı bir gece...

*'Tanrım' dedi 'Bu ne zor bilmece; öldükçe çoğalıyor
adamlar, ben tükenmekteyim öldürdükçe'*

Ataol Behramoğlu

Onur Koray Gülşen

Sosyal Medyaya Direnenler Kulübü

Sosyal medyanın hayatımızın her alanını sardığı bugünlerde, gitgide nesli tükenen, hiçbir sosyal ağda üyeliği olmayan kitleye sorduk: "Neden?"

Son zamanlarda en çok nerede vakit geçiriyorsunuz? sorusunun cevabı artık birçoğumuz için 'sosyal medya'. Facebook, Twitter, Instagram gibi uygulamalar neredeyse hayatımızın her alanında bir şekilde yer edinmiş durumda. Siyaset, spor, sanat, yaşam, eğlence, aşk, kavga diye uzayan geniş bir yelpazede, toplumun birçok kesimiyle seviyeli bir ilişkiye sahip. Fakat son zamanlarda da sıkça tartışma konusu haline gelen 'sosyal medya' bazı kesimler tarafından 'çıldırılmışçasına' kullanılırken bazı kesimler tarafından ise tercih edilmiyor, hatta şiddetle reddediliyor.

Hal böyle olunca sosyal medya 'müptezellerini' bir kenara bırakıp, çevremizde -neredeyse- azınlık haline gelen 'sosyal medya direnişçilerinin' peşine düştüm. Kendim de aktif kullanıcısı olduğum Facebook, Twitter ve Instagram gibi sosyal medya araçlarını hangi profildeki insanların, neden kullanmadıkları hallice sordum, soruşturdum... Öncelikle sosyal medyayı kullanmamakta direnen bu kitlenin kendince farklı sebepleri var. Kimisi '*İnsanların benim hayatımda söz sahibi olmasını istemiyorum*' derken, kimisi '*Sevgilimle aramızda sorun yarattığı için kullanmıyorum*' diyor. Kimisi '*Sanal karakterlerin sahte filozofluk yapmasından rahatsız oluyorum*' derken, kimisi ise '*Sosyal medyada yapılan ego tatminine ihtiyacım yok*' diyor. Anlayacağınız sosyal medya kimi için '*nimet*' iken kimi için '*illet*'...

'İlet' edenlere ben sordum, onlar anlattı. Buyrun onların ağzından dinleyin...

'Hayatımın üzerinde söz sahibi olunmasını istemiyorum'

Sosyal medya içerisinde bulunmamamın en önemli sebebi insanların özel hayatım hakkında bilgi sahibi olmasını istememem. Sosyal medya araçlarıyla birlikte kişilerin özel hayatları tamamen ortaya dökülüyor. Bu durumda özel hayatıma şahit olan herkes ister istemez hayatım üzerinde söz söyleme hakkına sahip oluyor. Bu benim kabul edebileceğim bir durum değil. Bir başka sebep ise insanların kendilerini başka biri gibi gösterme, sahte kimlik oluşturma çabası... Baktığınız zaman Facebook dediğimiz sosyal ağda, insanların hiç görüşmediği kişilerle

dahi arkadaşlık yapıyormuş gibi davranması bunun en belirgin örneklerinden biri. Benim düşünce yapıma göre hiç kimse aynı anda yüzlerce kişiyle arkadaş olup, o ilişkiyi yürütemez.

'Sosyal ağlar benliklerimizi deşifre ediyor'

Özellikle Facebook ve Twitter gibi sosyal mecralar özgürlük yaratmak yerine var olan özgürlükleri kısıtlıyor ve benliklerimizi deşifre ediyor. Böyle bir özgürlük anlayışını kabul etmiyorum. Belki insanlar kendi görüşlerini istediği gibi belirtebiliyor diye kendilerini özgür hissedebilir ancak bu geçici bir özgürlüktür. Özgür olmak sanal ortam yerine bulunduğu reel ortamda istediğin gibi konuşup, düşünüp, davranma hakkıdır.

'Sahte filozofluk çabaları'

Twitter'ı tercih etmeyişimin sebeplerimden biri ise oluşturulan karakterlerin 'her şeyi biliyormuş' havasını yaratarak 'sahte filozofluk' yapması. Bu durum beni oldukça rahatsız ediyor ve insanların yorumlarını herhangi bir şekilde okumaktan hoşlanmıyorum. Özellikle Twitter'da yazılanlar benim için bir haber kaynağı değil. Eğer gündemden haberdar olmak istiyorsam; haber sitelerini, köşe yazılarını takip etmeyi tercih ediyorum. Sonuç olarak ise iş kaynaklı herhangi bir zorunlu durum olmadıkça sosyal medyada var olmak istemiyorum.

(Helin Leman Işık)

'Kimsenin özel hayatını merak etmiyorum'

Sosyal medya kullanma ihtiyacı duymuyorum, eksikliğini de hissetmiyorum. Şöyle ki; birçok insan kendi özel hayatlarını paylaşmakla ve başkalarının ne yaptıklarını takip etmekle çok fazla zaman harcıyorlar. Nerde ne yaptıklarını, kiminle olduklarını, ne yiyip ne içtiklerini, kısacası attıkları her adımı ya resimlerle ya da sözleriyle paylaşıyorlar. Benim için bu bir anlam ifade etmiyor çünkü ben yakın çevrem dışında başkalarının özel hayatlarıyla ilgilenmiyorum. Bunun için de sosyal medya kullanmam gerekmiyor. Gündemi takip etmek adına ise gün içerisinde girdiğim belli başlı haber siteleriyle yaşanan olaylardan haberdar olabiliyorum. Hatta artık haber siteleri de sosyal medyada yaygın olan yani trend olan haberlere sık sık yer veriyor. Yani sosyal medya kullanmasam bile ister istemez bu haberler benim de karşıma çıkıyor.

'Sosyal medyada ego tatmini yapıyor'

Sosyal medya aracılığıyla herkesin görebileceği bir mecra yazı yazarak başkalarının bunları okuması, beğenmesi veya beğenmemesi benim için bir anlam ifade etmiyor. Özellikle sanal olmayan yaşamda fikirlerini anlatmakta güçlük çeken belli bir kesimin sosyal medyada söz sahibi olma çabası bana tatmin edilemeyen egonun bu yol aracılığıyla tatmin edilmeye çalışılması gibi geliyor. Benim böyle bir ihtiyacım olmadığı için sosyal medyayı bu anlamda da gereksiz buluyorum.

'Vakitlerini boşa harcıyorlar'

Benim için sosyal medyadaki bazı kişiler, başkalarının ne yaptıklarıyla nereye gittikleriyle ne düşündükleriyle ilgilenmekle değerli vakitlerini boşa harcıyorlar. Bunun yerine kendi hayatlarımızla neyi doğru, neyi yanlış yaptığımızla daha çok ilgilensek bence kendimizi daha çok geliştirebilir ve daha çok üreten bireyler olabiliriz.

(Gökhan Keyif)

'Sevgilimle aramda sorun yaratıyor'

Sosyal medyayı erkek arkadaşım ile aramda sorun yarattığı için kullanmıyorum. Ancak tek sebep bu değil...

İnsanlara düşüncelerimi, fikirlerimi aktarırken sorun yaşadığımı düşünmediğim için ekstrasdan sosyal medya aracılığıyla bunu dile getirme ihtiyacı duymuyorum. Çünkü çevremdeki insanlara ulaşım, onlarla fikirlerimi paylaşmanın tek ve sağlıklı yolun sosyal medya olduğunu düşünmüyorum.

Sosyal medyayı sıklıkla kullananlar kadar internette vakit geçirmiyorum. Ama gündemi internet gazetelerini okuyarak takip ediyorum. Zaman zaman da 'Candy Crush, Fun Run' gibi oyunlar oynuyorum. Aslında sosyal medyayı 'çok gereksiz' görmüyorum. Eğer erkek arkadaşım ile aramda sorun yaratmasaydı, gün içerisinde saatlerce zaman ayırmadan kullanmayı düşünebilirdim.

(Deniz Kuray)

Cansu Ekmekçioğlu

Bayanlar baylar! Kaptanınız konuşuyor...

Onlar ki her daim bulutların üstünde takılanlar. Acıyı bal, jet lag'ı yaşam tarzı eyleyenler. Bir nevi kara-hava canlısı: Pilotlar...

Yeşilköy'deyiz. Atatürk Havaalanı tıklım tıklım. Yaya, kara, hava trafiği; her şey burada! Kendimize içeride sakın bir yer bulup oturuyoruz. Murat Kaptan, 14 saatlik uçuştan gelmiş olmanın ona verdiği yetkiyle, şişmiş ayaklarını ayakkabılarının esaretinden kurtarıp karşıdaki iskemleye uzatıyor. Meslekte onbirinci yılı. Neredeyse tüm uçak tiplerinde uçmuş.

O soğukkanlılığı bilirsiniz, uçak deli gibi sallanıyordur, siz içinizden bildiğiniz tüm duaları hızla okurken yanınıza gelen hostes, *"Efendim, ufak bir türbülansa girdik..."* der. Gülümsemenin yüzünde kapladığı alana bakıp, o an girdiğiniz şeyi yeşilliklerle kaplı bir gölbaşı, efendime söyleyeyim, çocukluğunuzun en güzel anlarına ev sahipliği yapmış mahalledeki o çocuk parkı falan sanırsınız da çıkasınız gelmez.

Murat Kaptan, kendine bir limonlu soda söylüyor. Her uçuş sonrası âdetiymiş. Sürekli hava değişiminden kaynaklı mineral kayıplarını önlemek için birebir olduğunu söylüyor. *"Teknik bilgi dışında, bizim meslek aslında sporculuk. Vücuduna çok iyi bakacaksın. Başka şansın yok. Çünkü her şeyimiz düzensiz. Uyumuz, saatlerimiz... Normal insan 9-5 mesai yapıyor değil mi, ben o sürede 4 bacak uçuyorum. 'Bacak derken?' diyorum. (Allah affetsin, neler diyor, ey değerli yolcu!) Gülüyor. 'Bizim mesleki tabirler işte. Her iniş ve kalkış birer bacak uçuştur bizde. Mesela Zürih git-gel 2 bacak, Cidde git-gel 2 bacak. Etti sana 4 bacak!' 'Havada aldığın nefesin dahi kuralı var.' diyor, 'Sevmeyen yapamaz. Ağır gelir yani. Bazen tabii herkes gibi sorguluyorsun; ya mutlu muyum? Böyle ne gündüzüm ne gecem belli falan diye. Havacıysan sevdiklerini görmeyi unut zaten. Ne bayramın var, ne bir şey. Neyse... Sonra kalkışta o uçağı yerden kestiğin an var ya, yükseliyorsun hani böyle, o an o özgürlük hissini alıyorsun yine. Nefesin değişiyor. Tamam diyorsun, benim olayım budur."*

Bana, yükselen bir uçağı tarif edebilmek için havaya kaldırdığı sağ elinin süzülüşünü keyifle izliyor o esnada. Ellerinden ve hayatından memnun gülümsüyor.

"Kokpitten çıkıp bazen yolculara bakarım şöyle bir göz ucuyla inerlerken. Kimleri taşımışız? Bir sevgiliyi kavuşturmuşuz belki aşığına. Biri yeni bir hayat kurmaya gitmiş belki. İş adamını toplantısına yetiştirmişiz. Belki içlerinden biri seri katil, manyağın teki falan, suç işlemeye gelmiş. Vesile olmuşum diye düşünürüm hep. Damar gibiyiz yani vücuttaki, kirli kanı da temiz kanı da taşıyoruz anasını satayım!"

Basıyor kahkahayı.

Önündeki tabletten, aylık uçuş programına bakıyor. Bir sonraki uçuş, sonraki gün. 4 bacak. "İyi kitlemişler yine" diyor. *"Hadi bana müsaade! İstirahat zamanı..."*

Şimdi kaptanımız kara koşullarına geçiş yapıyor, değerli yolcularımız! **Bizi tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Kemerlerinizi çezebilirsiniz.**

Yapma işte bunu!

Instagram'da...

- En güzel kokulu mumlar, en sıcak patikler, pek şahane elbiseler, yeni iPhone kapları için sayfama beklerim yazma,
- Yediğin, yemediğin, içtiğin, içmediğin her şeyi paylaşma,
- Fotoğraftan daha çok yer kaplayan #beğen, #beğensene, #niyebegenmiyon hashtagleri koyma,
- Hayat enerjisi bitmeyen, "Her güne güzel başla!" mealinde şeyler yazma,
- Takip edeni takip ederim, öperim, severim, yalarım, yutarım deme...

Twitter'da...

- Ünlülere küfür etmek için hazırda bekleme,
- Bir mevzu olsa da "muhalif takılsam" deme,
- "N'oldü sana? Sil bu twiti olmamış...", "Sen böyle şeyler yazmazdın!" tribine girme,
- "Takipçi satın almak için tıkla, gör!" hesaplarına uyma,
- "Beni niye takip etmiyorsun?" diye ağlama...

Facebook'ta

- Her fotoğrafa "CANIM KIZIM, CANIM OĞLUM" yazan ebeveynlerden olma,
- Sürekli ekleme talebi yollayan dayıları, halaları uyar,
- Candy Crush'ta can isteme, isteyene de can verme,
- Upuzun sayfalarca uzayıp giden siyasi tartışmalara girme,
- "Profiline kimler baktı, tıkla gör, %100 çalışıyor!" hesaplarına kanma...

Can Durukan

'Bir sabah uyandık ve şehri terk ettik'

Türkiye'de 80'i aşkın ekolojik çiftlikler şehirden sıkılanlar için giderek daha ciddi bir alternatif olarak karşımıza çıkıyor. Serhat-İlgın Sayıcı çifti de soluğu bu çiftliklerden birisinde alanlardan. Oldukça gerçek ama bir o kadar da masalsı yolculuk için sözü onlara bırakalım.

O nlar kendi deyimleriyle 'metropol kölesi'ydiler. İlgın, bir şirkette insan kaynakları müdürü, Serhat ise, yazılımcıydı. Sabah işe yetişmek için koştururken yanımızdan geçen normal insanlar. Her yeni evli çift gibi banka kredileri, faturaları, kredi kartı borçları vardı.

Bir gün ansızın mutsuzluklarının sebebinin şehir hayatı olduğuna karar verdiler. O koşturma, sonu gelmeyen telaş ve bitmek bilmeyen yorgunluk... Gitmeye karar verdiler. Üstelik bu kararı vermeleri için tam olarak nereye gideceklerini bilmelerine gerek yoktu. Sadece gitmek fikrinin o davetkar haline kapıldılar. Eşyalar toplandı, İstanbul'da geniş çaplı bir veda turu yapıp, aile, ahbap, akraba ile vedalaştılar. Ve şehri terk ettiler.

Bir masal kitabının girişi gibi duran yukarıdaki cümleler tam anlamıyla gerçek. Üstelik gerçek olamayacak kadar gerçek. Türkiye'de sayısı 80'i aşan ekolojik çiftlikler, şehir hayatından sıkılanlar için giderek daha ciddi bir alternatif olarak karşımıza çıkıyor. Hani herkesin memleketin güney sahilleriyle ilgili bir emeklilik planı vardır ya, işte o hayalin ta kendisi. Üstelik erken emeklilik! Serhat-İlgın Sayıcı çifti İstanbul'dan yola çıkıp, soluğu bu çiftliklerden birisinde alanlardan. Daha fazla detay ve oldukça gerçek ama bir o kadar da masalsı yolculuk için sözü Serhat ve İlgın'a bırakalım.

Sizi kariyer sahibi, evli, mutlu ve şehirli bir çiftten, kariyer sahibi, evli, mutsuz şehirli bir çiftte dönüştüren şey nedir? İstanbul'u terk etmeye nasıl ve neden karar verdiniz?

Kazandığımız paraları, yorgunluğumuzu unutmak için harcamaya başlamıştık. Hiç dinlenemiyor, birbirimizi dinleyemiyorduk. Biz kalpten niyet edince de hayat önümüze fırsatlar çıkarmakta gecikmedi.

Yolculuğunuza ilk olarak nereden başladınız?

Sonrasında nereleri gezdiniz, şu an neredesiniz? Ve sonraki durak neresi?

Çanakkale Bayramiç'te bulunan Yeniköy Çiftliği'nden başladık. Bursa'da Belentepe Çiftliği ile devam ettik. Sonrasında Fethiye Pastoral Vadi'yi gördük ve en son Antalya Beycik köyü Flora Akdeniz Bahçesi'ne geldik. Her gittiğimiz yerde bir sürü insanla tanışıp bir çok yer duyduk. Oraları da ziyaret etmeyi ihmal etmedik. Charles Eisenstein'ın Kutsal Ekonomi kitabında anlattığı gibi deniz kenarında bir evde, martı sesleri ve deniz kokusuyla uyanmak istersek bir dostumuzun bize "kendinizi evinizde gibi hissedin" diyeceği bir yazlık evle karşılaşacağımızı gözümüzle gördük, kalbimizle kabul ettik. Bundan

sonraki durağımızı bilmiyoruz. Kendimizi hayatın akışına bırakabilmek için yola çıktık, an'da kalıp karar verebilme özgürlüğünün tadını çıkarıyoruz.

Dileyen herkes bu çiftlikleri ziyaret edebilir mi?

Evet, dileyen herkes bu çiftlikleri ziyaret edebilir. Doğada yaşamayı deneyimleyebilir.

Bu tarz çiftliklerin güvenliği nasıl sağlanıyor?

Güvenlik sorunu sanırım şehirde kaldı. Ormanın içinde çiti bile olmayan çiftlikler gördük, kimseye bir şey olduğu yok. Doğa insanın kaygılarını sağaltan bir şey.

Yerleşik hayata geçecek misiniz, yoksa böyle gezerek yaşamak daha mı kolay?

Gezerek yaşamak şahane, her gün yeni insanlarla tanışıyor, yeni şeyler öğreniyoruz. Niyetimiz ağızımızın açık kaldığı bir mekanda, dostlarımızla birlikte yaşamak.

Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz? Bir çocuğunuz olursa planlarınız değişir mi?

Yola çıkmamızın en büyük gerekçelerinden biri de çocuk istiyor olmamızdı zaten. Ağaca tırmanmadan, arı sokmadan, kuş civıltısıyla uyanmadan büyüyen çocuklarımız olsun istemedik. Planlarımız değişir tabi, biraz daha fazla domates biber ekeriz. Üzümlerimizin bir kısmından pekmez yaparız falan...

İstanbul'u, şehir hayatını, eski alışkanlıklarınızı özlemiyor musunuz?

İnsan eşini dostunu özleyiyor tabi ama akbil sesinin nesini özleyelim yahu...

Sizce şehirden köye bir tersine göç akımı başlar mı?

Bizce şehirden kırsala göç durdurulamaz bir şekilde başladı bile. Biz kendimize en uygun yolu seçtiğimize inanıyoruz, ne yapacağımıza, neyi seveceğimize karar vermek için bu deneyimleme süreci bize çok şey öğretiyor. Ayrıca deneyimlerimizi rüyabahcesinde.blogspot.com adresinden takip edilebilir, ilginileserhatyolda@gmail.com adresinden de bizimle iletişime geçebilirsiniz.

Palyaço

Kaç kişi öldürdüm düşlerimde
kaç kilo çekerdi yalnızlık
kaç kere ezildim altında
yaz yağmurlarının

belki de palyaçolar ağlardı pazartesi sabahları
her sirk geldiğinde ağlamaklı olurduk
hep ağlamaklı olurduk gülünecek halimize

kim sevmezdi çiçekleri filan
"ben sevmezdim" dedim, "yalan" dedi

bunu palyaço söyledi,
palyaço söyledi ben yazdım
yazdım, yazmasam ağlayacaktım

herkes ağlarmış biraz, ben de ağladım
sırf bu yüzden mi ağladım
alçaklık gibi bir şey oldu bu biraz

biraz birazdım her şeyden
dün biraz sinirlenmişim mesela
yarın bir kadını seveceğim biraz
biraz biraz kör oldum bugünlerde
ama rakı kadehlerini boşaltmayın
eksilmesin hiçbir şey
hiçbir şeyden dahi olsa
kalsın biraz

umursamıyorum yılgınlığımı filan
çünkü sessizce yaşanmalı her şey
bir devrim sessizce olmalı mesela
ve her sözcüğüne inanmalı bir palyaçonun

bir palyaço neden yalan söylesin ki
ben palyaço olsaydım söylemezdim
marangoz olsaydım da söylemezdim
ben insan olsaydım yalan söylemezdim!

hem nereden çıkardınız palyaçonun yalnızlığını
kaç kilo çeker ki bir palyaço
hem neden yüzüme vuruyorsunuz
bir çirkin ördek yavrusu olduğumu

gocunmam ki ben, ben gocunmam
bir palyaço ne kadar gocunmazsa
o kadar, o kadar gocunmam işte
rakı doldurun! eksilmesin

bitmedi, yazacağım daha
yazmazsam ağlayacağım çünkü
alçakça olacak biraz

hem biz o zaman kimdik ki, nerelere giderdik
her sokakta biraz daha eksilirdik
bilirdim, geceleri puslu puslu olurdu bazen

bazen birisi fısıldarmış gibi olurdu
"duyamadım" derdim, "tekrar et!"
sessizliğe bürünürdü o vakit her şey
sokaklar daha bir puslu
palyaçolar daha bir ağlamaklı olurdu
ve ben daha bir alçak olurdum
ağlardım biraz
hem sen kimsin, çekiştirme diyorum
hatta kuyruğuma basma diyorum
acıyor, tırmalarım, diyorum

kahrol, kahrol! diyorum

geçen gün yüzüme rastladım bir ilan panosunda
korktum birden, kusacak gibi oldum
"olur öyle" dedi palyaço,
"herkes alçaktır biraz"
"otur ulan!" dedim, bağırdım ona
ben bazen bağırırım biraz

"rakı doldur!" dedim, "eksilmesin!"
ben bazen eksilirim biraz
aslında hepimiz eksilirmişiz biraz
bunu sonradan öğrendim
ben aslında her şeyi sonradan öğrendim
herkes herkesi sonradan öğrenirmiş
bunu da sonradan öğrendim

örneğin;

geçen gün bir kadınla seviştim
biraz değil çok seviştim
ya işte öyle palyaço
diyorum ki,
bunu da yeni öğrendim
sevişmek de eksilmekmiş biraz

kim sevmezdi ki kuş ötüşlerini filan
"ben sevmezdim" dedim, "yalan" dedi
bunu palyaço söyledi
palyaço söyledi, ben yazdım
yazmasam, alçak olacaktım
hem ben roman da yazdım biraz

bazen diyorum ki, palyaço,
sen olmasan ben ne yaparım
alçakça eksilirim belki biraz
her yağmur yağışında yerin dibine girerim
hiçbir kadının kasıklarını öpemem belki
ya da unuturum sonradan öğrendiklerimi
biraz biraz anlıyorum ki,
yüzler eller, o terli vücutlar filan
her şey plastikmiş biraz

haydi sirtaki yapalım palyaço
rakı doldur, yine eksildik biraz

(Bu şiirin büyük şair Turgut Uyar'a ait olduğu söylense de bazı kaynaklarda Palyaço'nun anonim olduğu iddia edilmektedir)

Can Durukan

Hep denedin, hep yenildin, olsun... Ulan yine mi kurultay!?

Hayatında hiç CHP'ye oy vermemiş muhafazakarlara yanaşmaya çalışan CHP, hayatında CHP'den başkasına oy vermemiş binlerce kişiyi kaybetti. Ve şimdi yine o tanıdık sahne: Kurultay!

Yine CHP, yine kurultay. Kendi sorunlarıyla uğraşmaktan memleketin sorunlarına bir türlü zaman bulamayan Halkçı parti kurultaya gidiyor.

Memlekete dindar lazımsa en kralı bizde var!

Çatı diye öne sürdükleri aday, daha kendi kafalarının üstünü bile örtememişken, şimdi yeniden, birlik çağrısı yapacaklar. CHP, birleşmeyi tarihi boyunca yanlış anladı. Ne zaman bir birleşmeden söz edilse, kendi dışındaki tüm hareketleri bünyesine davet etti. Oysa bu birleşmek değil, sindirmek, eritmek oluyordu! Bunu bir türlü anlayamadılar. "Memlekete dindar lazımsa, en kralı bizde var" anlayışı ters tepti. Karşı cenahtan oy alma planları, kendi çatılarından su akıttı.

Çok acı bir tablo... Ülkenin ana muhalefet partisi, her durumda kendine ve tabanına muhalefet kalmayı başarabiliyor. Bir türlü sıyrılamadığı o sadece kendine demokrat, ölümüne Kemalist cenah, bir çatı olabileceğini göstermesine hiç izin vermedi. CHP hiç sola yanaşmayı denemedi. Daha da kötüsü düşünmedi.

Oldum olası tembel

"Aslında yetenekli ama çalışmıyor" tanımına cuk oturan CHP, 2007 yılından beri halk oylamasıyla seçileceği belli olan cumhurbaşkanlığı için, bir ön çalışma yapma gereği görmedi. Tıpkı Kılıçdaroğlu'nun Topbaş'ın elinden İstanbul'u alamaması, Sarıgül'ün Topbaş'a yenilmesi gibi... Yegane çağrısı kendi bünyesinde birleşmek, tek açılımı mecburen oy verecek sosyal demokratlara sandığa gitmediği için kızmak olan CHP, ne kendi kalabildi, ne sola açılabilirdi. Sarıgül'le başlayan, Ekmel Bey'le ayyuka çıkan muhafazakarlaşma süreci, partinin tüm ideolojik derinliğini iflas ettirdi. Bugün CHP, Mesut Yılmaz'ın ANAP'ından daha demokrat diyen var mı aranızda? Cevap veriyorum; yok! Bu demokrat fakiri haliyle birleşmekten nasıl söz edilebiliyor peki? İnanın ben de bilmiyorum! Her seçimde mecburiyetten CHP'ye oy verenlerin sayısında azalma var. Sanırım öyle de devam edecek. Azalarak biter mi bilmiyorum ama kazanacak kadar artamayacağı kesin gibi.

Anladık ki annemiz Demirtaş'a oy vermeyecek!

Yıllarca tek kaygısı "Laiklik elden gidiyor" olanların gözü yaşlı bakışları arasında CHP elden gidiyor... Kızıyorsak, hala derinimizde bir yerlerde CHP'yi birleştirici güç olacak

politikayı üretebilecek seviyede gördüğümüzden... Hala içten içe güvendiğimizden... Hala ısrarla CHP'ye oy atan annemize Demirtaş'ı sevdirmeyeceğimizi anladığımızdan... Ne CHP'yle, ne CHP'siz... Bari seneye genel seçimde sola yanaşalım telaşıyla Ufuk Uras'ı aday göstermeyin! Ben gerekirse Sarıgül'e veririm!

Deniz Güldal

Ay bu kesin burada yenmeli, bunu yemediyse çok şey kaybedersiniz klişelerinden uzak, 'Ya aklımızda duracağına midemizde dursun' diyorsanız Sonradan Gurme Kafası köşemiz tam sizlik.

SONRADAN GURME KAFASI

- 1- Şişli'deki Aztek Restaurant'ta sucuk ve köfte yemeden İstanbul'dan ayrılmamalısınız.
- 2- Sabah, akşam fark etmez günün her saati Kadıköy Dürümcü Emmi'de Beyran çorbası içmelisiniz.
- 3- Kahvaltının mutlulukla bi ilgisi kesinlikle var, mutlu olmak için Beşiktaş kahvaltıcılar sokağında Siyah Cafe'de serpmek kahvaltı güne iyi bir başlangıç için ideal.
- 4- Künefe'ye bayılıyorsanız İstanbul'da yenilecek en iyi künefe Beşiktaş Künefe Salonu'nda.
- 5- Daha önce yediğiniz mantıları unutun. İstiklal'de Sabır Taşı'nda mantı yedikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.
- 6- Çengelköy Kokoreç'te her sonradan gürmenin kokoreç yemesi şart.
- 7- Pasta Sanatı Ekler Dünyası'nın meyveli eklerlerini yerken bayılma ihtimaline karşı tek başınıza gitmeyiniz. Kesin bilgi!
- 8- Sokak kültürümüzü korumak için Beyoğlu Sokak Kahvesi'nde Türk kahvesi içiniz.
- 9- Gece gelen yemek krizlerine en iyi çözüm Meşhur Fulya Dürümcüsü.
- 10- Gecenin sonu çorbacıda bitmeli diyenlerdenseniz Balat Çorbacısı'na uğramadan eve gitmeyin, Ufak bi ipucu da: çorba sonrası Höşmerim tatlısı olmazsa olmazlarından.

İmtiyaz Sahibi: Mert Çanga
Yayın Koordinatörü: Ayça Derin Karabulut
Görsel Yönetmen: Burak Şahin
(0216) 428 9 888 bizyazin@kafadergi.com
reklam@kafadergi.com - www.kafadergi.com

Baskı: A4 Grafik Matbaacılık Yayıncılık Reklam ve Bilgisayar Hizmetleri
Ltd. Şti. (0212) 452 40 99 Mahmutbey Cad. Meriç Sk. No:26 Şirinevler/İst.
Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22

Ürkek bir serçe gibi eğme başını.
Kaldır başını ve dimdik dur!
Bu senin değil, ülkemin ayıbı.
Hırpalanmış yerlerinden öperim çocuk...

CEMAL SÜREYA
1931 - 1990

İki çay söylemiştik orda, biri açık,
Keşke yalnız bunun için sevseydim seni.